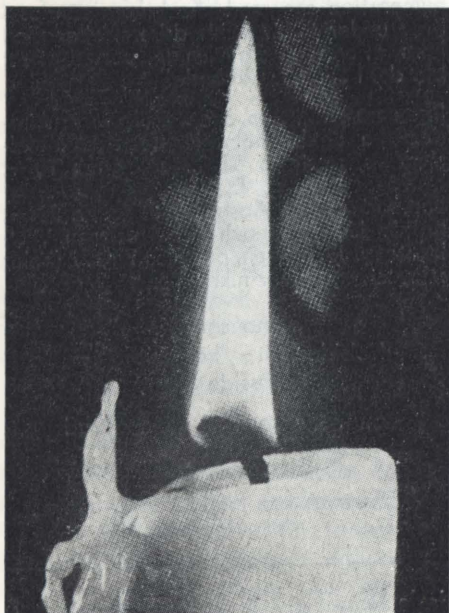

SÖKAREN

Nr 5 1965 Årgång 2

Lösnummerpris 1:80

HAR DETTA BARN LEVT FÖRUT?

Av H. N. Banerjee

UR INNEHÅLLET:

H. N. Banerjee:

Har detta barn levt förut? 1

B. L. Atreya:

Psykisk forskning 3

Hans Mündl:

Sfärernas harmoni 4

Edgar Cayce 5

Harry Edwards:

För ett längre liv 6

Elsie och Laurie Worger:

Även djuren kan helas 7

Medi Megalis och direktör Bergs försvinnande 8

Sadhu Vaswani:

Kan droppen förneka havet? 10

Bo Johnson:

Sökande efter det högre jaget 12

"Det är föremål därute" 15

Nya böcker 16

"Kalla mig inte Ismail", säger den lille pojken bestämt. "Jag är Abeit."

Ända sedan 1958, när han var ett och ett halvt år gammal, har Ismail Altinklish ständigt försäkrat att han är Abeit Suzulmus, en välbärgad trädgårdsmästare som sålde sina varor på torget och som dött en kort tid innan Ismail föddes. När jag besökte Adana i december 1962, kunde jag göra utmärkta iakttagelser av Ismails beteende i hans nuvarande familj och hans däremot kontrasterande beteende när han var hos Abeits familj.

Ismail identifierar sig så grundligt med Abeit och han äger en så ingående kännedom om Abeits liv och vanor att hans fall utgör ett starkt stöd för tanken att personligheten överlever döden.

Fallet börjar med Abeit Suzulmus som levde i Banchedelen av Midikdistriktet i Adana, Turkiet. Denne man hade en egendom som var såpass stor att han hade flera arbetare anställda som hjälp. Hans första fru, Hatice, kunde inte föda barn, och han skilde sig från henne och gifte sig med en vacker flicka, Sahida, med vilken han fick flera barn.

Han fortsatte emellertid att ge understöd åt Hatice, som bodde på Abeits ägor i ett hus i närheten av det där han själv bodde tillsammans med sin andra fru och barnen.

En dag vände sig ett antal karlar från en annan stad till Abeit Suzulmus för att få arbete, och han anställde dem att arbeta i sin trädgård. Med motiv som är dunkla, lockade de in honom i stallet och mördade honom där genom att slå honom i huvudet

med en järnstång den 31 januari 1956.

Hans fru, Sahida, som var oroad över att Abeit inte återvände in i huset, öppnade dörren och mötte mördarna som dödade henne också. Sedan gjorde de sig av med två av barnen och försvann. Men de arresterades en vecka senare, rannsakades och fälldes. Två av mördarna hängdes; den tredje har dött i fängelset.

Några månader därefter föddes en son, Ismail, åt Mehemet Altinklish, en specerihandlare och slaktare som är bosatt i en annan del av Midikdistriktet i Adana, cirka en kilometer från framlidne Abeit Suzulmus' hem.

När denne pojke, ett av nio barn, var omkring ett och ett halvt år gammal, började han tala om ett föregående liv. När han en dag låg i sin säng tillsammans med sin far, sa han: "Jag är trött på att bo här. Jag vill fara tillbaka till mitt hus och mina barn."

Då han utfrågades av sin far, talade han om en del förhållanden och händelser i det föregående livet och beskrev hur han som Abeit Suzulmus blev mördad. Ismail hade ett tydligt födelsemärke, likt ett sår, uppe på huvudet, och det började blekna när pojken nådde ett och ett halvt års ålder.

Pojkens mor intygade att födelsemärket fanns kvar ända fram till min visit, men när jag gjorde en undersökning, kunde jag inte märka någonting ovanligt med huden på hans huvud.

Från denna tid visade Ismail en ytterligt stark identifiering med Abeit Suzulmus. Han tjtade på sina föräldrar att låta honom besöka sitt (Abeits) hem, och när han var tre år,

gav föräldrarna slutligen med sig. Detta gjorde de efter råd av Erol Erk, en affärsinnehavare på platsen, vilken senare fungerade som tolk under min undersökning.

Fastän en huvudväg förbinder Midik- och Bahchehedistriktet, passerar man många korsvägar, när man färdas mellan de båda hemmen, och det är högst osannolikt att någon som inte äger en viss kännedom om vägen, själv skulle kunna välja den rätta. Ismail påstod att han kände till vägen från sitt föregående liv.

I sitt nuvarande liv skulle Ismail i likhet med andra turkiska barn vid hans ålder (tre år) inte ha gett sig iväg från sitt hem ensam, så han kunde omöjligen ha färdats där innan han visade ett dussin medlemmar av sin familj till Abeit Suzulmus' hem. Fastän människorna i hans sällskap kände vägen, var Ismail före dem och visade vägen utan hjälp. Någon gjorde dessutom ett försök att vilseleda honom.

I Abeits hem identifierade Ismail medlemmar av Abeits familj i en grupp på 20 till 30 personer. Han igenkände spontant Abeits första fru, Hatice, och han inte bara kallade henne vid namn och sa att hon var hans första fru, han omfamnade henne också under tårar. Senare har han gråtit när han sett henne vid andra tillfällen. Även Gulsarin Suzulmus tilltalades med sitt namn och igenkändes korrekt som "min dotter". På samma sätt tilltalades Zaki Suzulmus med sitt namn och igenkändes som "min son".

Hikmat Suzulmus blev också igenkänd som "min dotter" och gavs rätt namn. Ismail tillade att Hikmat hade vuxit och blivit stor. Hon hade varit ungefär åtta år vid tiden för faderns bortgång.

Under detta första besök återgav Ismail detaljer kring mordet och begravningen. Han gick in i det ena av de två rum som utgjorde stallet,

Chela: — Jag ser Ljuset.

Guru: — Var ser du Ljuset?

Chela: — Oh, Mästare, Ljuset skinner vitt och brett. Hela horisonten strålar.

Guru: — Ser du Ljuset inom dig själv?

Chela: — Nej, Mästare, det strålar runtomkring mig.

Guru: — Då ser du inte Ljuset, du är ännu en slav under Maya — villfarelsen.

Chela: lärjunge; guru: lärare.

och när de övriga i sällskapet följde efter, pekade han på ett hörn och sa: "Låt mig visa er, var jag blev mördad."

Han pekade också på andra ställen och uppgav, korrekt, att en fodertunna och en gammal soffa hade tagits bort från stallet.

Bland de många andra nästan oförklarliga händelser som förbinder Ismail med Abeit, är hans konfrontation med Mehemet, en glassförsäljare, vilken blott sällan besöker Midikdistriktet. Vid ett av dessa tillfällen tilltalade Ismail honom, enligt den lokala pressen, och frågade om han kände igen honom. Därefter sa Ismail: "Du har glömt mig. Jag är Abeit. Du sålde inte glass förut utan vattenmeloner och grönsaker." "Tidningen omtalade att glassförsäljaren medgav att detta var sant.

Sedan glassförsäljaren hade samtalat med Ismail om en del av privat intresse för dem, sa glassförsäljaren att han var övertygad om att Ismail var Abeit. Mannen omtalade inte för vittnena några detaljer rörande detta samspråk utom att han intygade riktigheten av Ismails påstående att Abeit hade utfört omskärelseceremonin för honom.

Ismail hade också omtalat att en viss "Abdul Razak är skyldig mig en massa pengar". Innan Ismail sa detta, visste man inom Abeit Suzulmus' familj endast att Abeit någon gång hade lånat Abdul pengar, men de visste ej om pengarna hade återbetalats. Abdul Razak medgav att han var skyldig familjen Suzulmus pengar.

Ismail igenkände också Mezit och Abeits ko Sujain. Mezit var en herde av familjen Suzulmus. Han hade varit borta i armén några år och hade kommit tillbaka för att åter arbeta för familjen Suzulmus. En dag råkade han komma förbi Altinklish' hus, och Ismail tilltalade honom spontant, i det han kallade honom vid namn och frågade om den ko som han ledde, inte var "Gula flickan" som tillhörde honom (Abeit). Ismails familj visste ingenting om kon.

Ismail vill alltid bli kallad "Abeit" och ofta vill han inte svara när han tilltalas med namnet "Ismail". Dessutom använder han alltid tempus för närvarande tid när han beskriver omständigheter i Abeits liv, t.ex. "jag har ett hus; jag har barn som heter Zaki, Hikmat och Gulsarin; här är min grav".

En gång när Ismails far köpt några vattenmeloner, tog Ismail den största och bad sin far att ge den åt Gulsarin. Han var då två och ett halvt år gammal. När hans far vägrade, bör-

SÖKAREN

Nr 5 — 1965 — Årgång 2

Adress: Box 3063, Stockholm 3

Red o ansv utg: Sven Magnusson

Postgirokonto 70 60 47

Tel: 325490

PRENUMERATIONSPRISER:

Helår (8 nr) ..... 14:—
Halvår 7:20

I Finland, Danmark och Norge kan prenumeration ske med check som sändes i brev under SÖKARENs adress, eller med internationell postanvisning, varvid priset blir det i Sverige gällande.

Prenumeration kan även ske genom Akademiska Bokhandeln, Postfack 128, Helsingfors, postgiro 5333, (helår mk 10,—, halvår mk 5,25), Esperanto-Bokhandeln, Ellemarksvej 12, Aarhus (helår d.kr. 22:—, halvår d.kr. 11:25) och I. T. Martinsen, Welhavensg. 66, Bergen, postgiro 7 13 77 (helår n.kr. 22:—, halvår n.kr. 11:25).

Annonspriser:

Helsida 145:—, halvsida 80:—,
kvartssida 45:—,

småannonser 1:30 per spaltrad

Eftertryck kan medges efter kontakt med utgivaren.

jade Ismail gråta. Sedan dess har han tagit sötsaker åt Hatice och Abeits barn, fastän hans familj inte har så god råd.

Abeits dotter Gulsarin kom en dag för att träffa Ismail i hans hem (efter hans första besök i hennes hem), eftersom hon ville undersöka hans kännedom om Abeits affärer. De hade ett privat samtal, efter vilket hon förklarade sig acceptera att Ismail var hennes återfödde far.

När de skildes åt, grät Gulsarin, och Ismail höll hårt i vagnen som Gulsarin åte i väg med, i det han visade den största motvilja mot att skiljas från henne.

Hatice, Zaki och Hikmat Suzulmus visar en liknande tillgivenhet för Ismail, och de accepterar honom tydligen helt och hållet som den återfödde Abeit. Ismail är mycket tillfreds i sällskap med Abeits familj och har gång på gång bett att få bo hos dem.

Alltsedan Ismail först började tala om sitt föregående liv, har han ständigt återkommit till ämnet. Han talar ideligen om det, och han har pressat på sina föräldrar för att få deras medgivande att återvända till Bahchehedistriktet. När han förbjuds att tala om saken, gråter han.

Fram till 1962 upplevde Ismail ofta (Forts. på sid. 14)

SÖKAREN

Nr 5 1965 Årgång 2

PSYKISK FORSKNING

Utdrag ur en artikel av den indiske professorn B. L. Atreya

Ingen filosof som är värd namnet har nuförtiden råd att stå likgiltig för de häpnadsväckande rön som gjorts av den moderna psykiska forskningen, vilken är en av de yngsta och ändå mest betydelsefulla av alla vetenskaper. I sitt utmärkta arbete, *Science and Psychic Phenomena*, säger Tyrrel med rätta: "Ingen som förlagt sitt intresse till livets stora och betydelsefulla ting, som vill veta vad för slags varelse han är, vilken värld han lever i, i hur stor utsträckning vetenskapens upptäckter bör godtas som slutlig sanning, vilken religionens ställning är i världsordningen och vilken verkan dessa andra fakta har på den, har råd att se bort från den psykiska forskningen. — — — Det är den enda vetenskap som penetrerar den mänskliga personligheten tillräckligt djupt för att kunna sprida något ljus över de nämnda, viktiga frågorna, som hittills har tryckt och gäckat oss. — — — Psykisk forskning ligger där naturvetenskap, filosofi och religion har sin mötespunkt, och vad den sysslar med har vitalt intresse för dessa tre aktiviteter." De flesta av västerns stora samtida tänkare håller kontakt med denna forskning. Det är mycket olyckligt att vi i Indien har så liten kännedom om denna stora forskningsgren som i västerlandet har revolutionerat filosofins syn på livet och närmar västerns filosofer till österlandets.

Vad är då psykisk forskning och vilka är dess viktiga upptäckter? Vid slutet av förra århundradet ansåg man att det fanns ett behov av att vetenskapligt undersöka vissa egendomliga företeelser som människan konfronterats med då och då men som strider mot alla vetenskapliga förklaringar enligt fysikens, kemins, biologins och psykologins begrepp. Det bildades därför 1882 i England ett sällskap bestående av personer som hade träning i vetenskaplig metod och ägde intresse för dessa märkliga fenomen. Sällskapet fick namnet *Society for Psychical Research* (Sällskapet för psykisk forskning). En del av sällskapets forskningsobjekt var: "En undersökning av natur och omfattning hos varje påverkan av ett medve-

tande på ett annat, vilken föll utanför de kända vägarna för förnimmelse; studiet av hypnotism och former av så kallad mesmerisk trans ... klärvoajans och andra likartade fenomen; en noggrann undersökning av alla rapporter, som vilar på starka vittnesmål, angående uppenbarelser i dödsögonblicket eller på annat sätt, samt händelser i sådana hus som uppge vara "spökhushus"; en undersökning av olika så kallade spiritualistiska fenomen för att försöka upptäcka dessas orsaker och de allmänna lagar de följer."

Från sin tillkomst har Sällskapet utfört ett utmärkt arbete i strängast möjliga vetenskapliga anda och det har avdelningar över nästan hela världen utom Indien. Det har uppstått en omfattande och värdefull litteratur där upptäckterna beskrivs och diskuteras. Det är fråga om många och förbluffande upptäckter, och de har mycket större betydelse för filosofin än upptäckterna inom någon annan vetenskap. Här skall inte ges någon detaljerad och uttömmande beskrivning av psykisk forskning, endast hänvisas till en del mycket säkra rön som gjorts av välkända forskare. Det bästa är att citera några välkända auktoriteter inom detta område. Professor Richet, fysiolog vid Parisuniversitetet, vilken hade utfört ett kraftfullt arbete med strängt vetenskaplig noggrannhet, drog följande slutsats: "Kryptestesia, telekinesi, ektoplasma och förutvetande tycks vara grundade på granit, dvs på hundratal exakta observationer och hundratal rigorösa experiment. Dessa företeelser är absolut säkra. Det finns även en förnimmelseförmåga som helt skiljer sig från det vanliga sättet att förnimma (kryptestesia). Och det förekommer i fullt dagsljus att föremål rör sig utan att de beröres (telekinesi). Händer, kroppar och föremål synes bli till helt och hållet utifrån ett moln och få alla kännetecken på levande ting (ektoplasma). Det förekommer

förutsägelser som inte kan förklaras varken genom slumpen eller skarp-sinne och som ibland verifieras i i minsta detalj. Detta är min bestämda vetenskapliga slutsats." (Från *Thirty Years Psychical Research*, sid. 599.) Professor William McDougall, den välkände psykologen och filosofen, skrev: "Det är min åsikt att bevisen för telepati är mycket starka. — — — Enligt min uppfattning har forskningen samlat en tungt vägande mängd fakta som antyder att den mänskliga personligheten inte alltid vid döden helt och hållet upphör att kunna utöva påverkan på det levande." (*Religion and Science of Life*, sid. 80.) Professor Hans Driesch, den berömde biologen, som också har ägnat sig åt psykisk forskning, skriver: "Den psykiska forskningen är på rätt väg och den bedrivs på ett högst kritiskt sätt." (*Man and the Universe*, sid. 93.)

(I originalartikeln ges flera citat från professor J. B. Rhine, men av utrymmesskäl slopas dessa här. Övers.)

Ingen filosofi som inte förklarar och anpassar sig efter de fakta som upptäckts av den psykiska forskningen, är värd namnet. Den i västern allmänt förekommande livssynen som är grundad på fysikens, kemins, biologins och psykologins resultat, finner det svårt att förlika sig med den psykiska forskningens upptäckter. Som Tyrrell så fint har uttryckt det: "Den vetenskapliga undersökningen av psykiska fenomen har skapat en extraordinär situation genom att introducera en mängd väl betygade fakta, vilka inte stämmer överens med nu förekommande kunskap." (*Science and Psychic Phenomena*, sid. 152.) Carrington som ägnat sitt liv åt studium av dessa fenomen, säger: "Om den fysisk-kemiska eller mekaniska livssynen är riktig, är det uppenbart att psykiska fenomen av varje slag inte kan förekomma." (*The Story of Psychic Science*, sid. 332.) "Ändå existerar de."

Ande är medvetande, tanke och vilja. Ande är livssubstansen. Den uppfyller allt, och allt är gjort därav. Den är i alla väderstrecken, den är inom och utom allting, den är i alla tider och före alla tider.

SFÄRERNAS HARMONI

Av Hans Mändl

De gamla pytagoréerna (benämnda efter *Pythagoras*, en grekisk filosof och matematiker på 500-talet f.Kr.) vilka var arvtagare till den egyptiska mysterievisdomen, sade sig ha kommit underfund med att de sju planeternas avstånd från "centralelden", solen, motsvarar talförhållandena hos skalans sju toner.

Johannes Kepler, stor 1600-tals-astronom och astrolog, påstår i sitt verk, *Harmonices Mundi*, att planeternas vinkelhastighet står i en bestämd relation till längden på den sträng varpå man spelar de olika intervallerna. Solsystemet skulle således vara uppbyggt enligt de harmoniska principer som råder inom musiken.

En annan upptäckt gjorde professor Titius på 1760-talet. Den s.k. Titius-Bodeska lagen säger att en planets avstånd (a) från solen alltid motsvarar förhållandet $a = 4 + 3 \times 2^n$.

Planeter	Beräkningar enligt Titius	Verkliga värden
Merkurius	$4 + 3 \times 0 = 4$	3,87
Venus	$4 + 3 \times 1 = 7$	7,23
Jorden	$4 + 3 \times 2^1 = 10$	10
Mars	$4 + 3 \times 2^2 = 16$	15,24
Planetoiderna	$4 + 3 \times 2^3 = 28$	21—35
Jupiter	$4 + 3 \times 2^4 = 52$	52,03
Saturnus	$4 + 3 \times 2^5 = 100$	95,55

Somliga forskare har betraktat denna upptäckt som enbart en genial lek (lusus ingenii), emedan man inte kan finna något djupare skäl för att det skall vara just så att t.ex. avståndet Merkurius-solen skall ingå som ett konstant grundtal i alla de olika himlakropparnas avstånd från varandra.

Andra forskare tog som en nyckel till planetvärldens proportioner ett talförhållande som även råder i olika sammanhang i naturen — *det gyllene snittet*. Det innebär att en linje delas i två så att den mindre delen förhåller sig till den större som den större delen till helheten, alltså $a:b = b:(a+b)$.

a	b

Människokroppen i sin helhet är genom naveln delad enligt denna proportion, och den övre delen delas genom det gyllene snittet vid struphuvudet, den nedre genom knävecken. De nedre extremiteterna nedanför knät är delade på detta sätt genom fotleden,

de övre extremiteterna genom armbågen, underarmen plus handen genom handleden osv. Även i växtriket kan man finna att naturen så att säga arbetar efter denna princip. Många konstverk har intuitivt uppbyggts enligt det gyllene snittets princip. I geometrin spelar detta talförhållande en roll vid konstruktionen av femhörningen och pentagrammet samt vid en av de fem geometriska kroppar som begränsas av enbart regelbundna figurer, nämligen pentagondodekaidern, den kropp som består av tolv femhörningar. För antroposofen är den senare välkänd genom sin andliga roll som Goetheanums grundsten. Enligt Platon — i hans verk *Timaios* — är pentagondodekaidern sinnebild för den himmelska världen, och det gyllene snittet förklaras därför som den härskande principen i den överjordiska världen över huvud taget. Många lärda män har sedan Platon skrivit djuplodande verk om det gyllene snittet från metafysikens, symbolikens och mystikens synvinkel.

Varpå beror egentligen den oerhörda betydelsen av det gyllene snittet i natur och människoverk? Vi skall inte här gå in på de mera mystiska spekulationerna utan inskränka oss till att visa hän på en fråga: Vad innebär egentligen begreppet *helhet*? Om jag fogar till varandra två raka linjer av olika storlek — är då deras summa något som får kallas för helhet? Eller måste inte helhet vara något organiskt, någonting som redan de enskilda delarna häntyder på och är orienterade till? Så är verkligen fallet med de båda delarna, vilka enligt det gyllene snittets talförhållande är orienterade till varandra och hänvisar till helheten. Det är därför denna proportion verkar så ojämförligt harmonisk. Det råder här en så att säga organisk harmoni mellan delarna och helheten, de hör till varandra, de är "besläktade" med varandra.

Om man nu tar Saturnus omloppstid kring solen som utgångspunkt och räknar fram den mindre delen, den s.k. *minor*, genom att omloppstidens tal delas i två delar enligt det gyllene snittet, och man sedan återigen delar det då uppkomna talet enligt det gyllene snittet för att få fram den mindre delen (minor) och så vidare genom hela planetfamiljen från den yttersta (Saturnus) till den innersta (Merkuri-

us) kommer man fram till värden som ligger mycket nära verkligheten.

Planeter	Beräknade värden	Astronomiska värden
Saturnus	29,46	29,46
Jupiter	11,25	11,86
Planetoiderna	4,30	3—5,8
Mars	1,64	1,88
Venus	0,628	0,615
Merkurius	0,240	0,241

Även mellan planeterna råder harmoniska talförhållanden med avseende på omloppstiden, så t.ex. Mars:Venus = 3:1, Venus:Merkurius = 5:2 osv.

Vad storleken på planeterna beträffar, så visar sig också här en märklig relation. De förminskas nämligen i förhållandet 7:1, räknat från den största, Jupiter, till den minsta, Merkurius.

Bland andra har den i unga år avlidne, högt begåvade astronomen och naturforskaren vid Goetheanum, Joachim Schultz, använt gyllene snittets princip på planeternas avstånd från solen så att de ger följande värden, när man tar Saturnus som grundvärde = 100.

Planeterna	Beräknad enl. det gyllene snittet	Beräknad enl. Titius	Gen.snitt-liga astro-nomiska avstånd
Saturnus	100	100	95,55
Jupiter	52,6	52	52,03
Planetoiderna	27,8	28	21—35
Mars	14,6	16	15,24
Venus	7,68	7	7,23
Merkurius	4,04	4	3,87

Detta är en lysande upptäckt, ehuru Titius värden genomgående är något bättre. Det mest påfallande i denna proportionernas harmoni är att jorden inte har någon plats bland planeterna i denna harmoniska följd av tal. Detta visar att jordens ställning inom planetsystemet är en annan än de övriga planeternas.

I viss bemärkelse är antroposofi stjärnkunskap. Ty den andliga världen, vilken andevetenskap har som sitt forskningsområde, uppenbarar sig i stjärn världen. Därför spelade den en så mäktig roll i forntidens visdom och kommer i framtiden att oändligt mycket mera sysselsätta människors tänkande än nu för tiden.

Guds närvaro betyder en sång i mitt hjärta, ett ljus i mitt sinne och en lykta för min fot.

Bland de män och kvinnor som tid efter annan dykt upp på vår jord och med sina övernormala förmågor utmanat människans vetande och teorier om verkligheten, intar Edgar Cayce en unik plats.

Cayce ställde medicinska diagnoser genom klärvoajans i 41 år, och hans register i Virginia Beach i USA innehåller över 12.000 behandlade fall tillsammans med skriftliga intyg från patienter och deras läkare. Många av de botade hade förklarats som hopplösa fall av medicinska specialister.

Edgar Cayces absoluta ärlighet och uppriktighet och hans stora önskan att hjälpa en lidande mänsklighet står utom tvivel. Ja, hans för tidiga död vid 67 års ålder, den 3 januari 1945, var en direkt följd av överansträngning och av pressen att ständigt bistå sina medmänniskor.

Trots sin karaktär och det faktum att han alltid var villig att underkasta sig alla slag av vetenskapliga undersökningar, blev han illa behandlad av de få vetenskapsmän och läkare som undersökte honom. De andra vägrade att undersöka bevisen och de häpnadsväckande möjligheter de gav.

Under uppväxtåren kunde man inte finna något märkligt hos Edgar Cayce utom att han mycket tidigt i sitt liv intresserade sig för religion och ofta läste bibeln.

Men när han var tolv år, hände honom en mycket underlig sak. I den utmärkta biografien över honom, *There is a River*, av Thomas Sugrue (Henry Holt & Co., 1942, New Dell Edition, 1961) berättar Cayce med egna ord: "Jag hade byggt mig en liten hydda i skogen vid en å som krökte sig borta vid pilarna och slingrade sig förbi mitt hem. Varje eftermiddag låg jag i hyddan och läste min favoritbok, bibeln. En dag då jag höll på att läsa i bibeln, såg jag en kvinna stå framför mig, när jag tittade upp.

Jag trodde det var min moder som kom för att hämta mig för jag skulle hjälpa till med något. Då såg jag att det inte var min moder och att hon hade vingar på ryggen. Hon sade till mig: 'Dina böner har blivit hörda, lille pojke. Tala om för mig vad du högst av allt önskar, så att jag kan ge det till dig.'

Jag blev ganska skrämmd och uppskakad, men efter en minut kunde jag i alla fall få fram: 'Högst av allt skulle jag vilja hjälpa andra människor, särskilt barn.' Sedan försvann hon."

Edgar sprang hem och berättade om visionen för sin moder. Vid denna tidpunkt hade ingen av dem någon aning om denna händelses stora betydelse.

EDGAR CAYCE

Hans moder trodde att visionen betydde att Edgar senare i sitt liv skulle bli präst, hans ungdomsdröm.

Sedan han hade gått ut folkskolans åttonde klass ville han fortsätta att studera, men på grund av svårigheter inom familjen blev han tvungen att börja arbeta. Han flyttade in till Hopkinsville där han fick anställning som bokhandelsbiträde. Efter några månader fann han ett mera lönande jobb som försäljare av livförsäkringar.

Det var då han förlorade sin röst i sviterna efter en strupkatarr. Till en början tycktes det kunna vara bara tillfälligt, men allt eftersom han behandlades av den ena läkaren efter den andra utan resultat, började han bli orolig. Slutligen konsulterade han de främsta halsspecialisterna i den delen av landet, och deras utlåtande var enhälligt: skadan var obotlig. De var ense om att Edgar Cayce aldrig mera skulle kunna tala högre än en viskning. Detta var ett fruktansvärt slag, ty det betydde att han inte längre skulle kunna försörja sig på att sälja livförsäkringar. Efter stor tvekan beslöt han sig för att lära fotografyrket.

Omkring ett år senare träffade Edgar Cayce en hypnotisör som kallade sig *Hart*, *Skrattkungen* och som utförde offentliga demonstrationer av hypnos i underhållningssyfte. Hart omtalade att det fanns en möjlighet att bota röstsvagheten genom hypnos. Cayce samtyckte ivrigt till ett experiment, men fastän Hart lyckades hypnotisera Cayce, kunde han inte ge honom rösten tillbaka.

Kort efter det Hart lämnat Hopkinsville, träffade Cayce en man som var intresserad av att fortsätta experimenten. Han hette Al Layne.

Cayce hade emellertid under tiden upptäckt att han kunde försätta sig själv i trans. Under ett experiment i närvaro av Layne och hans hustru samt Cayces fader lade sig Cayce ned på en soffas, och efter några sekunder föll han i djup trans. Då hände något oväntat — han började tala, till en början osammanhängande men efter hand allt klarare och tydligare. Det underligaste var dock, tyckte de som lyssnade, att Cayces personlighet hade utplånats. Rösten som talade var opersonlig —

men vis, vänlig. Den använde inte det personliga pronominet "jag" utan det opersonliga, kollektiva "vi".

Detta var den röst som sedermera skulle tala genom Edgar Cayce.

Medan han låg i trans gav denna röst den första av tusentals klärvoajantmedicinska diagnoser. Denna första diagnos gällde Cayce själv. Röstens sade: "Ja, vi kan se kroppen. I vanliga fall är kroppen oförmögen att tala på grund av en partiell paralysering av stämbandsmusklerna, orsakad av nervspänning. Denna kan hävas genom att cirkulationen vid de berörda delarna ökas, lämpligast medelst suggestion under detta omedvetna tillstånd."

Layne, som snabbt fattade betydelsen av det sagda, repeterade följande suggestion till den omedvetne mannen: "Cirkulationen kring de berörda delarna kommer nu att ökas och paralyseringen kommer att hävas."

Medan de tre i rummet iakttog Cayce, såg de hur hans bröst och hals började rodna och strax anta en eldröd färg, allteftersom cirkulationen ökade.

Efter 20 långa minuter talade rösten igen: "Paralyseringen är hävd. Ställ en suggestion att cirkulationen skall återgå till det normala och att kroppen efter det skall vakna."

Layne gjorde som rösten angivit, och efter en stund öppnade Cayce ögonen, spottade upp litet blod och talade sedan med normal röst. Han hade botats från en skada som de medicinska specialisterna hade förklarat obotlig! På Al Laynes förslag började nu Edgar Cayce att ställa diagnoser på andra sjuka människor, och därmed inleddes hans häpnadsväckande karriär.

Fall efter fall fick rätt diagnos och behandling. Trots att Edgar Cayce inte hade någon utbildning utöver åtta klassers folkskola, var de diagnoser han ställde under trans fraserade med de mest tekniskt medicinska termer. När man läste upp för honom de stenoграфiska utskrifter av hans diagnoser som gjorts under transen, förstod han själv ingenting av den tekniska terminologin.

En av Edgar Cayces första förvänsvärda diagnoser gällde dottern till en viss C. H. Dietrich, skolinspektör i Hopkinsville. De främsta specialisterna i landet hade gett upp fallet som hopplöst. Flickan hade konvulsioner — upp till tjugo om dagen. Hon var oförmögen att tala ett ord och hennes mentala tillstånd hade allvarligt försämrats. Efter diagnosen och

(Forts. på sid. 10)

FÖR ETT LÄNGRE LIV

Av Harry Edwards

Trots den nedslående bilden av köer av människor — längre än någonsin — vilka väntar på sjukhusbehandling, överansträngda läkare och den ökande efterfrågan på *spiritual healing* (andligt helande), råder det inget tvivel om att folk lever längre i dag, att barnen blir bättre närda och är friskare än någonsin förr.

Vi har under vår livstid bevittnat fundamentala förändringar i folkhäl-
san. Det förflutnas hemsökelser håller snabbt på att försvinna. Jag minns den tid då tuberkulosen var den fruktade terrorn. Nyligen var jag på besök på ett sanatorium. Det var mitt andra besök där; det första ägde rum för 25 år sedan, när salarna och korridorerna var överfyllda med lungsotspatienter. Vid mitt senaste besök var det ingen tuberkulospatient där; sanatoriet hade gjorts om till sjukhus för sådana som opererats eller fick behandling för lungcancer.

Tuberkulos är en infektionssjukdom, och andra sådana sjukdomar såsom difteri, tyfus, polio etc. hör också mest eller helt och hållet till det förflutna. De har övervunnits genom förebyggande medicinska åtgärder, förbättrad hygienisk standard, bortskaffande av slum och folkträngsel i lägenheter och kvarter, byggande av bättre bostäder och sträng kontroll av skydds-födoämnen (mjölk t.ex.).

Tyvärr har en annan typ av sjukdomar tagit de nämndas plats, och de kan sammanfattas under beteckningen "psykosomatiska sjukdomar", dvs sådana som kommer av stress, mentala störningar och besvikelser. Dessa tycks komma under medelåldern i form av cancer, hjärt- och cirkulationsbesvär, nervösa sammanbrott, slaganfall etc. Antalet dödsfall i medelåldern för dessa sjukdomar ökar. Den medicinska vetenskapen är oförmögen att minska förekomsten av dem, och den kan ofta heller inte bota dem — ty de har sin rot i psykiska tillstånd.

Det börjar bli tydligt att om en person kommer igenom medelåldern, så ser allt gynnsamt ut för ett längre liv än det som förr beskärdes människa.

Erfarenheten har visat om och om igen att andligt helande är en utomordentlig metod för att återställa lugn och förnöjsamhet hos bekymrade och plågade människor. Orsaken till detta är helt enkelt att andligt helande har förmågan att verka mot själs-

lig disharmoni på samma plan där den existerar, nämligen det andliga planet — i det att det andliga helandet avlägsnar fruktan, besvikelser och stress.

Andligt helande har en konstruktiv roll att spela i livet. Det får bukt med svårigheternas orsaker och tar bort symtomen på stress. Det ger inre styrka och hjälp att komma över depressioner och neuroser. Allt detta kan andligt helande åstadkomma, sedan sjukdom uppstått, men det kan spela en ännu större roll i människans liv genom att förebygga sjukdom, och för den saken är *andlig fjärrbot* ett mycket verksamt medel.

Jag föreställer mig att en stor procent av läsarna är inne i medelåldern eller i början av den. Andligt helande kan hjälpa er, medelålders, lyckligt igenom den "farliga perioden".

Vi bör lägga märke till farosignalerna. Dessa kan bestå av tillstånd av psykisk och kroppslig trötthet, sömnlöshet, lättretlighet, bristande koncentrationsförmåga, mindre längtan efter rekreation, hobbies etc. eller en tendens att oroa sig i onödan antingen i affärer eller hemma — man har en benägenhet att bära sina bekymmer med sig överallt; små förtretligheter förstoras utan orsak; man känner sig inte glad inombords.

Det är när man blir medveten om dessa svagheter som man bör, utan dröjsmål, söka andlig fjärrbot. Det är ett misstag att förlika sig med dessa besvär i det man hoppas på bättring längre fram. Någoting måste göras. En läkare kan ge tabletter, apotekaren kan tillhandahålla något stärkande, men dessa medel lindrar för tillfället och påverkar inte sjukdomens orsak, vilken alltid är att finna i det mentala tillståndet, i livssynen. *)

Nästan alla patienter som får andlig fjärrbot, märker och uppskattar först den känsla av "inre styrka" och av att vara "uppåt" som de får. Dessa tecken visar att ett lyckligare sinnestillstånd återställs. Man kan inte mäta förbättringen med termometer eller mikroskop, men man blir medveten om att man blir "bättre".

Andlig fjärrbot kan hjälpa genom medelåldern i det den avlägsnar knappt märkbara men försåtliga orsaker som nedsätter vitaliteten och leder till depression och sjukdom. Andligt helande har en väsentlig roll att spela vid förebyggande av sjukdom. Det kostar endast ett frimärke att skriva till kyrkan och ge en mycket kort redogörelse för besvären. Vi vill hjälpa alla som skriver till oss, men vi kan inte hjälpa dem som inte skriver, eftersom vi inte vet deras behov. Det är inga avgifter, men gåvor som skickas som tack, hjälper oss att kunna fortsätta med vår healingmission. **)

Att kunna njuta av en bekymmersfri medelålder, är den bästa försäkringen för ett längre liv.

*) Emot denna synpunkt av den förträdde mr. Edwards vill red. säga att enl. hans mening även livsföringen och framför allt födan är av stor betydelse för hälsan.

**) De som önskar andlig fjärrbehandling, kan skriva på svenska till Mr. T. E. Campbell-Best, World Healing Fellowship, 30 Christchurch Road, Winchester, Hampshire, England. Mr. Campbell-Best har särskilt intresserat sig för Sverige, och han har en svenskunnig sekreterare. De som skriver kan också få besked om tid och plats för helarens besök i Sverige.

Artikeln är hämtad från The Spiritual Healer, "The Healer" Publishing Co. Ltd., Burrows Lea, Shere, Guildford, Surrey, England.

EN NY BOK

Astrid Gilmark berättar om egna upplevelser av "övernaturlig" karaktär och om bevis på fortlevnad som hon erhållit genom olika medier.

Boken heter **JAG VET** och kan rekvideras direkt från Nybloms Förlag, S:t Olofs-gatan 10 A, Uppsala, eller köpas i bokhandeln. Pris 11 : 75 + oms.

Även djuren kan helas.

Av Elsie och Laurie Worger

Två damer med nästan identiskt lika vita pudeltikar träffade samman i en veterinärs mottagningsrum. Båda djuren hade infektion i innerörat; damerna ryggade båda tillbaka för den föreslagna operationen.

Den ena av dem talade om några djurhelare — och till oss kom de båda. Den ena damen gjorde några besök och avbröt sedan behandlingen. Den andra har fått sitt djur fullständigt botat.

Till oss kom också Pepi, en liten fransk mops som vädrade åt alla håll och var mycket medveten om sitt eksem och sina hårlösa ben. Efter ett par besök försvann inte bara såren utan så snart som bilen vände in på vår gata, stod Pepi vädrande och skrapande mot bilfönstret för att komma kvickt ut, kanske för att visa upp sin nya päls!

Vi kan inte glömma den svarta Aberdeenterriern med det sorgsna utseendet vilken genom korsning fått en päls som var gles och med bara fläckar här och där så att tiken med en dams självmedvetenhet ville gömma sig undan i något hörn. Hon kom några gånger, och sedan fick vi höra att hon fått en fin päls. Ungefär ett år därefter kom hon tillbaka till oss med njurbesvär, och åter gav behandlingen henne en utmärkt hälsa.

En dag kom ett ungt par med en liten vit Westhighlandik, som var till hälften paralyserad i bakbenen och ryggraden genom valpsjuka och över vilken dödsdomen hade fällts. Frun "riskerade" modigt att stiga in i den okända healingkyrkan under det att maken neutralt stannade utanför, inte övertygad!

Följande vecka tultade denna lilla valp vägen fram före sin matte som

i följe hade en lång, välbyggd ungman, vilkens första ord var: "Det här är ett mirakel."

Inne i kyrkan gavs åter healing, och vi kom överens om ett besök följande vecka.

Den veckan kom Bonnie tidigt, så hon följde med matte på en kort promenad, där hon mötte en gammal hund som linkade fram med sin ägare. De hundkära damerna samtalade, och resultatet blev att den ålderstigna hunden inte längre linkar.

Bonnie inte bara skuttade in i kyrkan utan insisterade också på att få springa runt i huset för att leta efter Elsie i det hon inspekterade vartenda rum som friska hundar gör, ty, som hennes ägare sa: "Det var egentligen inte nödvändigt att ta hit henne för healing; min man sa att hon är helt frisk, men vi tyckte att hon borde komma, om bara av tacksamhet."

Det kom ett telefonsamtal en lördagkväll. Så anlände två tonårsflickor med en katt i korg, ledda av en farbror som kände till andligt helande. Videkorgen inneslöt en randig katt som låg på sidan och jämrade sig. Den hade blivit påkörd av en bil, revben och lungor var skadade och domen löd: — att få somna in för gott.

När vi lade händerna på djuret, kände vi livskraften inom det och blev övertygade om att det skulle få leva. Efter behandlingen tittade vi upp på de två flickorna i deras moderna läderjackor, höga stövlar och hår ner över skulderna och såg kärlek och omtanke i deras ögon. Följande lördag var Boo-Boo på fötter och kunde gå stadigt omkring i kyrkan. Lördan därpå sågs ett par lysande ansikten lämna kyrkan tillsammans med ett fullständigt botat djur.

Sent en lördagkväll ringde dörrklockan. Utanför stod en man som bar på en korg i vars botten låg en stor vit kanin. Djuret togs in i kyrkan, och med följde ett barn, medan mannen gick ut igen för att bära in sin sjuka, sängliggande fru i kyrkan.

Kaninen, familjens kelgris, hade lämnats för healing morgonen därpå och var en *mycket betydelsefull* sak för hela familjen . . . det hade inte varit tid att telefonera . . . han hade kört från Sutton . . . sedan ringde han dagen därpå, kaninen levde. Nästa vecka var den frisk och kry.

Inget djur glömmar bort att visa tacksamhet för att det botats, så av våra många fyrbenta patienter och pälsbetäckta vänner och bekantskaper, tycker jag att jag är den mest slickade mannen i trakten!

Min fru utför ett storartat kärleksfullt arbete med att besvara brev efter brev med anhängan om healing för fåglar, fiskar, ponnies och andra djur som lider av svulster, cystor, avfall av hårbeklädnad, bristande matlust etc.

Vår främsta kompensation för dessa många timmar av förbön, som så ofta inte erkännes eller som folk inte vet om, får vi genom de storartade kärleksbetygelserna av en långhårig miniatyrtax, Tara Sophie, som bor hos grannen. Detta glädjefulla lilla knyter med sin mjuka päls kommer till oss varje morgon för att få hoppa upp i våra armar och bli kramad och smekt och kunna visa sin gränslöst stora kärlek.

Adressen till Laurie och Elsie Worger är: 27 Riverdale Gardens, East Twickenham, Middlesex, England.

Artikeln, något förkortad, är hämtad från The Spiritual Healer.

DET HAR HÄNT . . .

Den nye sekreteraren i *Union of Spiritualist Mediums*, George Canvin, var vid 18 års ålder dömd att som obotlig invalid tillbringa sitt liv i rullstol. Förmodligen skulle han också förlora sin syn. Kanske dö en tidig död. Hans ohälsa var en följd av att han blivit slagen medvetlös under en fotbollsmatch.

Men vid en sittning hos mediet Gladys Mallaburn angav dennas andeledare att det fanns två brutna ben inne i skallen. Ledaren sa att en ope-

ration borde företas. Skadan kunde upptäckas genom röntgenundersökning men endast om fotografiet togs från en viss vinkel. Ledaren sa också namnet på den kirurg som skulle utföra operationen.

Läkaren följde motvilligt instruktionerna; på röntgenplåten såg man sedan att det verkligen fanns brutna ben i huvudet.

Efter en lyckad operation kunde George Canvin börja leva ett nytt och normalt liv. (Källa: Psychic News, London.)

ANNA-LISA HELLE MÅSTE MAN TRO PÅ KRISTUS?

Med förord av Alf Ahlberg

"En recension? Ja, visst kan jag med alla gamla ord tala om hur bra den här boken är, ty det är den verkliga, men det skulle ändå ej säga allt.

Jag kan endast uppriktigt säga om denna lilla, men STORA bok: den angår oss alla sökande människor.

Alltså: köp boken och Du har fått en pärla, som inte mister sin glans."

E. N. i Tid o. Rum

LITTERATURFÖRLAGET 6:50
I alla boklädor.

MEDI MEGALIS OCH DIREKTÖR BERGS FÖRSVINNANDE

— Upptecknat enligt referat av vittnet syster Ann —

I början av 1920-talet inflyttade till Sverige österrikaren August Moser jämte sin maka, mera känd vid sitt flicknamn, Medi Megalis. Makarna hade tidigare varit bosatta i Wien, men de tvingades lämna sitt hemland av hänsyn till hustruns säkerhet.

Medi Megalis hade sedan sin tidiga barndom visat sig besitta en säregen psykisk begåvning som yttrade sig i att hon under hypnotisk påverkan kunde rekapitulera för henne helt okända händelseförlopp som ägt rum i ett mer eller mindre avlägset förflutet. Hennes förmåga hade uppmärksamats av wienpolisen, som tog henne i sin tjänst redan då hon var 11 år gammal. Hennes verksamhet, som bestod i uppspårandet av brottslingar och rekapitulation av begångna brott, synes ha bedrivits med avsevärd framgång, och en mängd brottmål uppklarades tack vare hennes medverkan. Som en följd härav utsattes hon emellertid för hotelser till livet och regelrätt förföljelse från Wiens undre värld. Faran för hennes säkerhet var så stor att polisen tydligen inte kunde ställa tillfredsställande garantier. Landsflykt var sålunda enda utvägen, och i Sverige sökte och fann hon en fristad.

Vid ankomsten hit åtföljdes hon förutom av sin make av en viss professor Tartaruga som efter det hon lämnat sin tjänst hos wienpolisen tjänstgjorde som hennes hypnotisör och impressario. Det anordnades ett antal seanser i olika större lokaler i Stockholm, offentligt tillgängliga och livligt uppmärksammade. Av tidningsreferaten att döma var dock dessa demonstrationer av Megalis' förmåga mindre lyckade, och mediet, men i synnerhet Tartaruga, utsattes för en nedgörande kritik. Tartaruga visade prov på mindre lämpliga egenskaper såsom ansvarig ledare för de psykiska experimenten, och han avkopplades senare helt från all kontakt med Megalis och blev t.o.m. av vissa orsaker utvisad ur riket.

Megalis' intellektuella begåvning kan betecknas som under medelmåttan. Hon hade ingen boklig bildning och till synes inga ärvda anlag i intellektuellt avseende och talade därtill en mycket svårförstådd provinstyska. Hennes språk var ett ständigt problem vid de experiment som företogs med henne. De svenska glosor hon behärs-

kade, inskränkte sig till de allra enklaste.

Syster Ann sammanträffade första gången med Megalis 1924, och det blev upptakten till en lång rad enastående givande och intressanta experiment. Syster Ann insåg nämligen vilka sällsynta möjligheter till vetenskaplig psykisk forskning som Megalis kunde erbjuda under lämplig ledning. Tanken gick osökt till den kände docenten i psykiatri vid Uppsala universitet, Sidney Alritz, som genast fattade intresse för saken. Ett sammanträffande mellan denne och Megalis kom till stånd och ledde till att Alritz beslöt att göra experiment med Megalis, som villigt ställde sig till förfogande. Man hyrde ett särskilt rum för experimenten, och varje lördag under lång tid arbetade Alritz där med forskarens glödande iver med sin försöksperson. Närvarande vid dessa seanser var, förutom huvudpersonerna, Megalis och Alritz, även den kände filmcensorn dr. Gunnar Bjurman samt syster Ann.

Den första tidens experiment hade en trevande karaktär, ägnade att ge Alritz en uppfattning om försökspersonens läggning och egenheter, men så småningom började docenten övergå till svårare fall. Här skall redogöras för ett av de allra intressantaste, som utfördes strax före Alritz' bortgång.

Syster Ann förestod denna tid Vita Korsets Sjukhem, Floragatan 12 i Stockholm. En dag på våren 1925 fick hon besök av en före detta patient på sjukhemmet, en fru Berg (fingerat namn) från K. Hennes ärende var av säregen art och utmynnade i en anhållan om råd och hjälp i en angelägenhet som här i korthet skall redogöras för.

Strax efter fru Bergs hemkomst från sjukhemmet något över ett år tidigare hade hennes make, direktör Berg, spårlost försvunnit under mystiska omständigheter. Berg hade innehaft posten som chef för ett stort företag i K., och samma dag som revision av bolagets räkenskaper skulle ske, avvek han från sitt hem. Oegentligheter, omfattande betydande belopp, uppdagades vid revisionen, och den närmast ansvarige, kamrern i bolaget, arresterades. Omständigheterna kring direktör Bergs försvinnande gav upphov till allehanda kannstöperier i pressen.

En roddbåt hade t.ex. funnits drivande i sjön utanför P. i närheten av K. och gav anledning till antagandet att Berg hämtats av ett flygplan för vidare befordran till säker utrikes ort. Fru Berg var helt naturligt nedbruten av den tragedi som drabbat familjen. Själv var hon övertygad om att hennes make berövat sig livet, stödd i sin tro av en egendomlig upplevelse natten efter försvinnandet. Vid fyratiden på morgonen hade hon nämligen fått en vision av ett skjutvapen och ett skott. Samtidigt hade hon spontant utropat: "Nu dog pappa!"

Det hade förgått mer än ett år efter det direktör Berg försvunnit, och alla tänkbara åtgärder hade vidtagits av såväl myndigheter som privatpersoner för att söka reda på honom. På senaste tiden hade emellertid fru Berg vid flera tillfällen tyckt sig höra sin mans röst som tydligt och till synes i rummet utanför örat sagt följande ord: "Gå till syster Ann, gå till syster Ann!" Denna uppmaning hade varit så enträgen att hon till slut känt sig tvingad att följa den trots att hon inte visste vad det skulle tjäna till. Dessutom fruktade hon att detta hörselintryck kunde vara tecken på begynnande nervsjukdom, orsakad av sorgen och alla sinnesrörelser. Det förelåg dock trängande ekonomiska skäl till att söka vinna klarhet i makens öde. En livförsäkring på ett större belopp skulle nämligen tillfalla henne om det kunde konstateras att hennes man avlidit. Den förmögenhet han efterlämnat hade helt och hållet gått åt till att täcka den brist i bolagets räkenskaper som uppdagats. Med undantag för livförsäkringen stod henne ingenting annat till buds än att ligga anförvanter och vänner till last. Makarna hade dessutom tre barn, varför den ekonomiska frågan var brännande.

Syster Ann hade vid denna tid hunnit få en väl grundad, fördelaktig uppfattning om Megalis' psykiska begåvning och docent Alritz' förmåga att leda seanserna. Eftersom det relaterade fallet av allt att döma var väl lämpat för ett försök med Megalis, satte sig syster Ann omgående i förbindelse med docenten, vilken ställde sig välvillig till idén.

En lördag i maj 1925 var allt klart för ett första försök. Närvarande var som vanligt docent Alritz, Megalis,

dr. Gunnar Bjurman och syster Ann. Dessutom var en broder till fru Berg närvarande, eftersom det ansågs önskvärt att en person, väl orienterad i såväl Bergs bostad, staden K. med omgivningarna som i fallet i sin helhet, kunde ställa sig till förfogande som kontrollant.

Som vanligt omtalades för mediet arten av det experiment som skulle utföras. Det gällde att spåra en person på en avlägsen plats i förgången tid, och mediet skulle följaktligen bege sig på en psykisk resa i såväl rum som tid. Ett gott resultat, sades det, var av utomordentligt stor betydelse och skulle innebära stor hjälp och glädje för flera människor. Alritz framhöll för Megalis att det skulle komma att ställas stora krav på hennes uppmärksamhet och lydnad och att det hela säkert skulle bli mycket svårt. Den djupa tillgivenhet och sunnda respekt som Megalis hyste för docenten, gjorde henne mer än villig till det mest påfrestande arbete, vilket hon också på sin svärbegripliga provinstyska entusiastiskt sökte förklara.

Megalis försattes med lätthet i djup hypnotisk sömn, och docenten började sina suggestioner med systematisk noggrannhet och klockan i hand. Hon intalades att hon befann sig på Centralstationen och sedan på södergående tåget, och hon tillsades att fara till K., och erforderligt tågbyte angavs noggrant. Omkring tio minuter förgick under tystnad, därefter förklarade mediet att hon ankommit till bestämmelseorten. Hon fick ingående beskriva stationsbyggnaden och dess närmaste omgivning, vilket den närvarande kontrollanten, direktör Bergs bror, förklarade var alldeles riktigt. Klockan på stationshuset var då några minuter före tre på eftermiddagen.

Den väg hon sedan skulle följa från stationen till direktör Bergs bostad, beskrevs noggrant för henne av docenten, och hon fick order om att omedelbart bege sig i väg. Gata efter gata kunde så kontrollanten följa henne med hjälp av hennes beskrivningar av vägen, tills hon stod framför det hus hon sökte. Detta beskrev hon mycket noggrant, och kontrollanten konstaterade att hon hade kommit rätt.

Klockan var nu tre, och hon gick in i huset under det hon fortsatte att tala om vad hon såg och kände. I det rum där hon inträdde, såg hon tre personer församlade. En äldre man ligger på soffan och röker cigarr. Vid fönstret på en steg står en annan man och fäster upp gardiner, och vid stegens fot står en småväxt dam. Alla personerna beskrivs noggrant.

I det följande försattes Megalis fram i tiden med fem minuter åt gången, under det hon fortsätter att ingående beskriva sina iakttagelser.

Klockan 3.05 har mannen på stegen stigit ned från denna och lämnat rummet. Den äldre mannen på soffan, direktör Berg av beskrivningen att döma, reser sig, går fram och omfamnar damen och rusar därefter ut i hallen, tar sin hatt och springer ut på gatan.

Docenten uppmanar mediet bestämt att inte släppa mannen ur sikte. Mediet flämtar som under svår fysisk ansträngning och klagar över att han springer så fort att hon inte orkar med i takten. Emellertid lyckas hon följa honom till järnvägsstationen, där han efter besök i biljetluckan hoppar på ett tåg som nästan omedelbart sätter sig i rörelse. Mediet uppmanas att följa efter. Hon är nu till synes mycket trött.

Vid första anhalt stiger Berg av tåget. Klockan är nu omkring 3.20. Megalis följer honom fortfarande i härlarna. Han går inte in i stationsbyggnaden utan i stället tillbaka mot K. i det han följer järnvägen på syllarna. Han möter en man som håller på och arbetar vid järnvägsspåret, talar några ord med denne och fortsätter sedan sin vandring. Till slut viker han av och går upp i den angränsande skogen.

Till denna punkt stämmer mediets beskrivning i detalj med polisens utredning. Hit har han kunnat spåras, men hans vidare öden är höljda i dunkel.

Megalis följer honom emellertid fortfarande. Han fortsätter in i skogen. Hon uppfattar att han har en liten bok i handen. Då och då sätter han sig ned på marken och läser en stund i den, och så går han vidare. Mediet ser honom ibland falla på knä som i vända, han knäpper sina händer och tycks bedja. Dagen lider mot sitt slut, och det börjar skymma. Det regnar, och åskan mullrar. Megalis visar tecken till rädsla och synes vara olycklig och full av olust. Hon vill gå hem till sin kropp igen. Alritz ber henne enträget att inte lämna mannen och försöker lugna och trösta henne. Han lovar henne att hon skall få sällskap av en person som hon tycker om i vaket tillstånd, syftande på syster Ann. Megalis lugnar sig också och stannar lydigt kvar.

En del av natten förgår, och ovädret drar förbi. Mediet fryser. Klockan är nu framåt tre på morgonen.

Tillvarons möjligheter
är rikare än vi trott.

DET LJUSNAR . . .

Pyskisk Forum' Köpenhamn,*) omtalar i aprilnumret i år att en fransk vetenskapsman, elektroteknikern *Antoine Prioré*, med elektromagnetisk strålning har botat flera hundra råttor på vilka cancer framkallats experimentellt. När en svulst bestrålas 10 till 90 minuter om dagen under fyra till fem dagar, blir den gradvis hårdare och försvinner efter hand helt. De behandlade råttorna har blivit fullt friska, och ingen har visat tecken på att få sjukdomen igen.

Professor Guérin vid Cancerinstitutet i Villejuif säger: "Jag har följt Priorés forskning under tre år. Enligt min mening har han kommit cancergåtans lösning på spåren. Jag tror att det redan i dag är möjligt att bota människor efter hans metod."

Prioré, som hållit på med sina försök i över femton år — och ändå anser att hans resultat spritts ut för tidigt — är övertygad om att elektromagnetisk strålning kan bota cancer hos människor. Flera läkare har övervakat experimenten och de försäkrar att Prioré inte är en charlatan utan en allvarligt arbetande vetenskapsman.

Kommentar: Mänskligheten går trots allt mot ljusare tider. Det som verkar vid de i a Warrs radioniska behandling, är strålning, neral, är strålning . . .

*) Adress: Strubes Boghandel, Dag Hammarkjolds Allé 42, København O.

Direktör Berg, som hittills suttit ned, reser sig och fortsätter sin vandring. Så småningom kommer han ut ur skogen ned till en sjöstrand i närheten av en stor byggnad som Megalis beskriver i detalj. Han går ned till en liten roddbåt som ligger förtöjd i närheten av byggnaden, stiger i den och lägger ut från stranden. Mediet har också tagit plats i båten som direktör Berg ror allt längre ut på sjön. Det är hård sjögång och Megalis är rädd. Plötsligt reser han sig upp i det han lägger årorna ifrån sig, ställer sig på toften och drar upp en revolver ur fickan. Megalis råkar i svår vända och ropar i förtvivlan: "Låt bli, låt bli!" Så får hon en svår hostattack.

Docent Alritz ser sig nödsakad att väcka henne. Hon förefaller vara så uppriven att han inte vågar ta risken att fortsätta längre denna gång. Hostattacken var också av sådan art att den ingav allvarliga farhågor. Megalis väckes alltså under lugnande suggestioner.

(Forts. på sid. 13)

en första behandling kunde hon tala för första gången på flera månader. Efter tre månader var hon fullständigt botad.

Cayce behandlingsmetoder omfattade alla kända former av läkekonst: medicin, osteopati, psykoterapi, diet m.m. Vid ett tillfälle krävdes rökolja (oil of smoke) för ett recept. Ingen apotekare på platsen kände till denna olja. Så gick Cayce i trans, och rösten sade att oljan endast fanns på ett visst apotek i en avlägsen stad. Man sände ett telegram till den angivna adressen, men apotekaren svarade att han inte förde någon sådan olja. Cayce gick åter i trans, och denna gång betonade rösten att apotekaren verkligen hade oljan och att den fanns på en särskild hylla, dold bakom några flaskor. Upplysningen meddelades apotekaren per telefon, och han hittade mycket riktigt en flaska med oljan på den angivna platsen. Han sade att flaskan troligen hade ställts undan där flera år tidigare, för den var täckt med damm.

Cayce var ofelbar då det gällde att förutsäga könet på ett ofött barn. Denna förmåga testades under en längre tid utan ett enda misslyckande. Tillfälligtvis hjälpte han också polisen.

Allt eftersom tiden gick ökade antalet personer som behandlats av Cayce och som blivit botade. Ryktet om "mirakelmannen" spreds, och tidningarna sände journalister för att intervjua honom och dem som blivit botade. Den 9 oktober 1910 hade New York Times följande rubrik införd:

OBILDAD MAN BLIR DOKTOR UNDER HYPNOS. — EDGAR CAYCE VISAR PROV PÅ MÄRKLIG FÖRMÅGA SOM FÖRBRYLLAR LÄKARE!

Man upptäckte att avstånd inte spelade någon roll för tillförlitligheten i Cayces diagnoser. Allt han behövde, var namn, adress och namnet på den plats där patienten bodde. När intelligensen som talade genom Cayce, fått dessa upplysningar, besökte den tydligen patienten i fråga. Detta bekräftas av de nedskrivna redogörelserna, där rösten ofta gav detaljerade beskrivningar av patientens rum, av platsen och de rådande väderleksförhållandena — även om platsen var flera tusen kilometer avlägsen. Många gånger berättade rösten om vad patienten sysslade med just vid den tidpunkten. Dessa iakttagelser som man senare noggrant undersökte, visade sig alltid vara riktiga.

Dr. W. H. Ketchum skrev en rapport rörande ursprunget till de fenomen som Cayce presterade och lade fram den inför American Society of

Clinical Research. Dr. Ketchum var en av de få läkare som gjorde en allvarlig, fördomsfri undersökning av Cayces förmåga. Följande är ett utdrag från hans rapport:

"Uppmanad att ange källan för sitt vetande, svarade vårt försöksobjekt (Edgar Cayce) som då befann sig i transtillståndet: 'Edgar Cayces undermedvetna är tillgängligt för tankar och idéer på samma sätt som alla andras undermedvetanden är det. Men förutom detta har hans undermedvetna förmågan att för andra personers dagsmedvetanden förklara vad det utläser ur andra individers undermedvetanden. Det undermedvetna glömmar ingenting. Dagsmedvetandet mottager intryck utifrån och överför alla tankar till det undermedvetna där de förbliver — även om dagsmedvetandet förstöres.'

Han beskriver sig själv som en tredje person och säger att hans undermedvetande står i direkt förbindelse med alla andra undermedvetanden. Hans undermedvetande är i stånd att genom hans dagsmedvetande överföra och meddela mottagna intryck till andra personers dagsmedvetanden. På detta sätt kan han inhämta milliontals personers samlade vetande från deras undermedvetna.

Dessa uppgifter ger hisnande perspektiv. Om de är riktiga ger de stöd åt en teori som omhulats av några av de största tänkarna genom tiderna, från de antika filosoferna Apollodorus och Plotinus till den jämförelsevis moderne Emerson med sin transcendentalfilosofi. På senare tid har

(Forts. på nästa sida)

KAN DROPPEN FÖRNEKA HAVET?

Av Sadhu Vaswani

Åter träffades vi vid rishins fötter. En av oss sade: "Vägen stiger, den ateistiska vägen. Vi ser en de ungas begynnande revolt mot religionen. Många förnekar Gud. Kan vi klandra dem? Säger de inte att religionen har misskrediterat sig själv genom sina förföljelser, massakrer och krig? I öst som i väst, hur många har inte slaktats i religionens namn?"

Därtill sade rishin:

Vad du säger, är pinsamt sant. Religionens historia är en tragisk skildring. Lärjungarna har, åter och åter, begravt sina Mästare. Religionen var menad att binda människorna samman i ett enda brödraskap, en sammanslutning av kärleksfullt tjänande. Men religionerna har visat sig som avfallningar från sina Mästares förkunnelse. Och religionerna har slitit isär enighetens skrud, rättfärdighetens "sömlösa mantel".

Du frågar var jag har funnit religionen. Jo, där jag övergav religionerna. Och jag fann Gud när jag fann det Kungarike som är större än något Kungarike på jorden — Kungariket i min själ! Tystnad ledde mig vägen till det riket.

Jag klandrar inte dem som förnekar Gud. De lever i larm och upphetsning. Jag uppmanar er att öva tystnad. Öppna sedan era ögon och ni skall finna Honom i ljuset, och slut ögonen och ni skall se Honom inne i

ert hjärta. Så kan ni förstå att ni aldrig är ensamma, att Gud och du själv, Gud och universum, är oskiljaktiga.

Kan droppen förneka havet? Kan tusenskönan förneka solen? Kan gnistan förneka elden? Kan lövet, blomman, frukten förneka roten? Kan barnet förneka modern? Ej mer kan jag förneka Gud.

Men var, frågar du, är Gud? Jo, han är i ditt hus, broder! Han är inom dig. I din själ! Ge dig inte iväg till Kashi eller Rom eller Jerusalem eller Mecka. Han är i ditt hjärta. Kalla på Honom med längtans rop! Kalla på Honom med kärlekens tårar! Kalla på Honom med ett barns trängtan efter sin moder! Och så skall du inte kunna säga: "Gud, ingenstans är du!" men "Gud, du är här och nu!"

I det du känner Honom, finner Honom, inne i ditt hjärta, skall du inte kunna se föraktfullt på någon människa, på någon religion. Du ser Enheten i allt. I alla människors dyrkan och bön, i alla helgons och vismäns åkallan och välsignelse, ser du floder som flyter ut i det Enda Havet! Ty, i sanning, alla böner är blott strävan efter det Enda Ljuset, och målet för varje pilgrim på livets väg är att bli en helig i vilken Sanningen blommar till Skönhet och Skönheten till Glädje.

Från East and West Series.

Paul Brunton forskat ingående i ämnet, och hans bok, *Quest of the Over-self*, borde läsas av alla ockult intresserade.

Dr. Ketchum var sympatisk och vänlig under sina experiment med Cayce, men med de andra läkarna förhöll det sig annorlunda. Många kom snarare för att driva gäck med honom än för att ägna fenomenet en allvarlig bedömning. Cayce, som var villig att samarbeta, ställde sig oerserverat till deras förfogande. Han sade bara till dem att de inte skulle tillfoga honom någon fysisk skada medan han befann sig i trans. Men med sina invanda föreställningar trodde de att han bluffade, och de kunde därför inte ens unna honom en human behandling. Förutom att de stack nålar genom hans fingrar, körde hattnålar genom kinderna på honom och brände hans hud med tändstickor, försökte de även att bända loss hans fingernaglar.

Vid ett tillfälle då Cayce befann sig i djup trans, gav tolv läkare honom stryknin, morfin och andra starka droger för att få honom att vakna upp. De misslyckades men gav inte upp utan koncentrerade sig i stället på att bända upp hans käkar. Det bar sig inte bättre än att några tänder lossnade, och det började blöda i munhålan. De kunde inte upptäcka någon puls, så de gav slutligen upp honom som död. Motvilligt tillstod en doktor: "Jag vet inte i vilket tillstånd han befann sig, men vad det än var, så tog det död på honom. Antar att han inte var en bluff när allt kommer omkring."

Sedan de lämnat honom som död, vaknade han upp för att finna sin kropp sprängande av smärta. Efter den erfarenheten var Cayce mera försiktig då han ställde sig till förfogande för "vetenskapliga undersökningar".

Erbjudanden om ökat välbefinnande och ännu större ryktbarhet kom honom till del. 1922 erbjöd redaktören för The Denver Post honom 1000 dollar om dagen för att ställa sina diagnoser offentligt, utklädd till turbanprydd hindu. Liknande erbjudanden kom från radiostationer, föreläsningssällskap m.m., men han avböjde dem alla. Han använde sin gåva endast för att osjälviskt kunna tjäna sina medmänniskor. Och han kunde aldrig förstå sig att avvisa någon utan erbjudande om hjälp han kunde.

Cayces dröm var att grunda ett sjukhus dit alla kunde komma för att få diagnos och behandling, oavsett deras förmåga att betala. 1929 blev

drömmen förverkligad tack vare finansiell hjälp från den rike filantropen Morton Blumenthal, som tidigare blivit hjälpt av Cayce. Sjukhuset förlades till Virginia Beach, Virginia.

Många botades där, men två år senare måste sjukhuset stängas, därför att mr. Blumenthals förluster på fondbörsen gjorde det omöjligt för honom att bära den finansiella bördan.

Edgar Cayce fortsatte emellertid arbetet tillsammans med sin son, Hygh Lynn, och några vänner. Varje timma av hans tid var bokad för ett och ett halvt år framåt.

Under sin tid i Virginia Beach träffade Cayce boktryckaren Arthur Lammers, och det var på dennes enträgna uppmaning som Cayce gick med på att ställa sin förmåga till förfogande för att mänskligheten skulle kunna inhämta kunskap om livets djupa mysterier. "Kanske kan vi få veta orsaken till vår jordiska existens, varför vi är här, vart vi tar vägen efter döden, själens beskaffenhet, vilken av alla de tiotusentals religionerna och filosofierna som kommer sanningen närmast."

Det var först efter stor tvekan som Cayce gick med på att försöka. Man ställde alltså frågor till den intelligens som talade genom Cayce, och resultatet blev mer förvånansvärt och glädjande än även Lammers vågat hoppas på.

Utrymmet tillåter inte en detaljerad genomgång av den djupa filosofi som Lammers mottog. I korthet kan sägas att det var samma filosofi som återfinnes i alla de gamla mysteriereligionerna. Det är Indiens religion lika mycket som den esoteriska kristendomens; dess sanningar finns i den gamla Tulmuden och i Kabbalan. Det är den "dolda visdomen" som grundarna av alla världsreligioner har lämnat vidare till sina efterföljare i form av parabler och symboler. Likaså läses den av alla de stora hemliga sällskapen för andlig utveckling, såsom fri-murarna, rosenkruzarna och tempelriddarna för att nämna några. Den Stora Pyramidens byggmästare kände också till dess visdom.

Framtidens värld blir
annorlunda än vår.

Denna filosofi innefattar läran om själens andliga utveckling genom reinkarnation. Den betonar lagen om orsak och verkan och upprepar bibels ord "som du sår skall du ock uppskåra". Genom denna perfekta lag påpekar den att alla rådande förhållanden i alla enskilda individers liv är de direkta och oundvikliga resultaten av handlingar begångna i föregående liv. Om och om igen upprepar denna filosofi att "det du hånar och fördömer hos din nästa, blir du kanske själv", ty så lär själen livets svåra läxor. Endast så kan själen slutligen renas så att den kan söka förening med Gud eller det Gudomliga Medvetandet.

En detaljerad beskrivning och analys av de kunskaper som blev frukten av denna del av Edgar Cayces verksamhet, finns i en utmärkt bok av Gina Cerminara, *Many Mansions*.

Allteftersom Cayce gick djupare och djupare in på de filosofiska aspekternas område, blev han i stånd att ge vad han kallade "livsanalyser". Han utforskade många personers föregående existenser och lärde därvid känna orsakerna till deras nuvarande belägenhet. Ofta kunde en person med hjälp av denna kunskap finna en väg ut ur sina svårigheter.

Ofta gavs det i dessa analyser namn och adresser på personer som levde för hundratals år sedan, och vid varje tillfälle då man kontrollerade upplysningarna genom att forska i gamla kyrkböcker, krönikor eller historiska dokument, visade det sig att allt var korrekt in i minsta detalj.

Genom att kombinera sina klärvoajansdiagnoser med livsanalyser kunde Cayce hjälpa många som inte kunde botas av enbart medicinsk behandling.

Från vetenskapligt håll mötte Edgar Cayce alltid ett hårdnackat motstånd. Ändå kunde han tjäna mänskligheten på ett sådant sätt att tiotusentals sjuka och skadade botades genom honom.

C.

Manastrålände

LAPIS LINGUA

den mexikanska, tjugigt turkosskimrande

"TUR- smyckestenen"

från Sierra Madres inre — se SÖKAREN nr 1 1964! — kan erhållas genom H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, Stockholm. Tel. 33 19 32.

SÖKANDE EFTER DET HÖGRE JAGET

Av Bo Johnson

Jag synes vara förvirrad och okunnig, men plötsligt är jag som det vore på ett oändligt hav, vilande i det Inre Livets hav, vilket är gränslöst.

Ur Tao Teh King.

Nu se vi ju på ett dunkelt sätt, såsom i en spegel, men då skola vi se ansikte mot ansikte. Nu är min kunskap ett styckeverk, men då skall jag känna till fullt...

1 Kor. 13:12.

Uppenbarelsen under narkos är människans invigning i Varandets hemlighet, en intimt personlig illumination av tillvarons motiv och natur.

Ur Ouspensky: Tertius Organum. Erfarenheter under eternarkos.

Inom konsten och inom psykologin finner man ett ökande intresse för *det övermedvetna*. En slags sensitivering för denna mentala dimension hos människan sker över en bred front — beroende på behovet av nya vägar inom psykoterapi och på intresset för de teorier om människans subtilare medvetandesskikt och tillvarons natur som finns inom österländsk psykologi.

Experiment med droger, *halucino gener*, då speciellt LSD-25, synes röja egenskaper och förmågor hos människan som tidigare knappast varit tillgängliga för experimentell insyn. Det finns också nu ett stort intresse för zenuddismen samt ett dogmfritt närmande till de religiösa frågorna. Allt detta skulle kunna tas som tecken på att vårt vetande håller på att införliva en domän i livet som tidigare varit verkligt bara för ett fåtal konstnärer och mystiker. Nu har forskningen möjlighet att ställa upp vissa hypoteser, göra experiment samt registrera effekten på den mänskliga organismen av meditation och yoga och andra former av penetration in i denna andra domän.

Framställningen här baserar sig på ett syntetiskt betraktande av de olika erfarenheter av dessa inre, subjektiva tillstånd som gjorts i olika kulturer och under olika epoker. Forskare som C. G. Jung och William James samt dr. Bucke i sin bok *Cosmic consciousness* (kosmiskt medvetande) har den åsikten att dessa erfarenheter, som ofta framsprungit ur ett religiöst sammanhang, är en sida av vårt väsen som i vardagslivet är helt latent. Den är så passiv att vi inte alls känner dess existens, ja ofta inte ens tror att den existerar.

Den som varit medveten i den högre domänen, säger att den verklighet

som där blottades, är verkligare och sannare än vår vanliga tillvaroform.

Det är emellertid en filosofisk fråga, vad som är verklighet. De synliga, materiella tingen omkring oss är verkliga, menar vi. Men det är inte alltid vi utvidgar verklighetsbegreppet till att innefatta också abstrakta, syntetiska idéer och värderingar rörande dessa materiella ting.

Den som mediterar sig "in i tingen", går med sin tanke till allt högre abstraktionsnivå och upplever sin intellektuella verksamhet som mycket meningsfull, emedan den för honom närmare "summan av tingen", deras kärna. Det intressanta är, att vilar en person i sin tanke på en hög abstraktionsnivå och betraktar verkligheten på denna nivå vid s.k. kontemplation, så erfar han att han faktiskt kontaktar en verklighet som senare även har en direkt återverkan på det dagliga livet. Då denna högre nivå är mer inklusiv och alltomfattande, upplever han att den på något sätt är sannare än det vanliga livet. Detta är väl den väsentligaste orsaken till att den som en gång börjat meditera och haft dessa erfarenheter, alltid kommer att längta efter dem igen. Följaktligen har vi ej rätt att generellt säga att dessa upplevelser är blott och bart fantasier. De är aspekter av verkligheten, vilken tycks oss rikare och mer mångfacetterad än det som den vanliga tanken och sinnena meddelar oss.

Bejakar vi den tanken att vi har två former av medvetenhet eller två domäner som vårt medvetande är verksamt på, så ställer vi oss frågorna: Vilka är betingelserna för att medvetandet skall kunna vidgas till att även innefatta den högre domänen? Vad kännetecknar medvetandet på detta högre plan, samt vilken är relationen mellan de två planen? Och i vilken mån äger den högre domänens upplevelser giltighet för tillvaron över huvud och inte bara för den enskilda individens eget psyke? Är upplevelserna på detta medvetenhetsplan bundna till individen själv eller är det fråga om ett öppnande av ett öga in till en ny dimension av tillvaron som är utestängd för vårt vanliga medvetande?

Vill man studera betingelserna för att det högre medvetandet skall bli tillgängligt, kan man gå till en sådan auktoritet som Patanjali och läsa hans *Yoga Sutr*as, göra analyser av helgo-

nens fromhetsliv etc. Ännu mera intressant är det att studera fall där processen fram till medvetandesförvandlingen kommit spontant, utvecklats från människans inre, fritt från förestavad metodik. Om det är fråga om något som vi äger inom oss som en möjlighet, en inre anatomi, som Jung säger, så skulle vi ej behöva ett system av övningar som s.a.s. utifrån frammanför det högre medvetandet, utan vi kan då räkna med att det i vissa fall kan utvecklas spontant på ett naturligt sätt genom fas efter fas alltefter personens psykologiska tendenser, såsom allt levande utvecklas naturligt, styrt av de principer som finns nedlagda däri. En mycket god beskrivning finns i Jane Dunlops bok *Exploring inner space* som behandlar upplevelser under inflytande av den hallucinationsframkallande drogen LSD-25. Dessa upplevelser kulminerar i en ny orientering till livet, som av allt att döma är identisk med resultatet av mystikernas gudskontakt. Det finns nu en hel del litteratur som visar att försökspersonernas upplevelse på ett kraftfullt sätt stimulerar dem att gå ut och verka i samhället bland människorna. Detta är resultatet av en omorientering av hela deras livssyn och en "ompolarisation" av energierna i personlighetens liv från det jagbundna till det avspända, altruistiskt kärleksfulla. Bakom detta ligger en intellektuell, ny förståelse för livet.

Sammanställningar av fall av LSD-behandlade personer visar att bortåt 80 proc. upplever något transcendent och erfar en transformering av sin personlighet med gynnsam återverkan på sjukdom eller samliv med andra. Det har rapporterats goda resultat med alkoholister som annars är mycket svåra att behandla så att de förlorar intresset för spriten. William James framför tanken att längtan efter alkohol är en längtan efter kontakt med dessa inre principer i människan som här nämnts. Kan LSD förmedla något av en sådan upplevelse, så förstår man att behovet efter sprit är borta så länge denna upplevelse är levande. Dessa intressanta rön finns behandlade i *Journal of Mental and Nervous Disease* år 1962.

Genom drogen aktiveras de mentala processerna. Man räknar med att processer som tillhör *förmedvetandet*, skiktet mellan det medvetna och det undermedvetna, aktiveras så att personen medvetet kan ta ställning till de djupare aspekterna av honom som där framträder. En sådan process, utsträckt över fem behandlingstillfällen, beskrivs i nämnda publikation. Ständigt nytt "material" framkommer,

"Se till att du avtorkar den lidandes tårar, innan de torkas av solen."

och meningen bakom de hallucinatoriska symbolerna och bilderna framträder allt tydligare. Man kan se det så som om försökspersonen gick igenom: skikt efter skikt av sitt djupare jag. Hans personliga problematik klarar. Han kontaktar de stora livsfrågornas problematik, han når alltså det skikt som av Jung kallas det kollektiva undermedvetna. Och till slut kommer han till klarhet även i detta och når ett rofylt balanserat tillstånd vari äger en intellektuell, dagsmedveten förståelse av det som ligger på botten av honom själv och i tillvaron i övrigt. Hans ögon har öppnats och han ser Gud eller den inneboende meningen i tillvaron. Men för honom är det även en identitet i hans inre mellan honom själv och denna nya mening. Han kan inte skilja på det och säga: "Här är jag och där är Gud." Allt har blivit en enhet, vilket direkt återverkar på hans liv, t.ex. i äktenskapet och på hans konstnärliga ambitioner. Här skönjer man alltså en process som går via en gradvis fördjupad självkännedom, senare övergående i ett engagerat, intensivt bearbetande av de universella livsfrågorna: Livets mening, vad är jag etc och som mynnar ut i en ny form av upplevelse som består i ett seende, ett förstående av en dimension, en domän av tillvaron och honom själv som dittills varit dold för honom, men vars existens han anat och längtat efter. Denna process har de olika stadier som Jungs psykologi påvisat. Dunlops exempel har kanske större värde, eftersom allt har utvecklats spontant utan påverkan av någon analytiker och därför mer är ett uttryck för vår "inre anatomi".

För att komma de olika faserna mera in på livet, kan man läsa *The Mystical Life* av J. Whiteman, en engelsk lektor som har fört noggranna anteckningar över sin religiösa utveckling. Här beskrivs faserna mycket mera psykologiskt distinkt, och man ser likheter med de stadier som framställs av Patanjali, som väl är den största auktoriteten. Whitemans skildring tillfredsställer ganska väl våra anspråk, då förf. tycks ha varit helt opåverkad av religiös praxis och bara sökt sig fram på egna vägar, dirigerad av impulser som kommit från hans eget inre. Man kan urskilja följande:

I ungdomen hade han en allmän orientering till det högre. Annars upplevde han ångest. Ångesten var liksom en sporre att söka sig till något annat än det vanligtvis givna i psyket. Ångesten lättade, då han kunde få en viss

kontakt med det andliga. Så kom han in i en fas då han förnekade det materiella. För att kunna gripa det andliga, skapade han symboler för det. Först arbetade han med ljud, senare med alla typer av sinnesintryck, som han tränade sig på att uppfatta som symboler för en annan, osynlig verklighet. På detta sätt uppövade han ett slags dubbelmedvetande. Han såg den fysiska världen men sökte att uppfatta den som symboler och gjorde sig fri från det slentrianmässiga upplevandet och tolkningen av tingen som vi annars är bundna av. Dessutom riktade han en intuitiv uppmärksamhet mot det andliga "bortom" tingen. Han uttrycker det även sålunda: Först gäller det att meditera in sig på tillståndet "innan" det materiella. Symbolskapandet sker genom att förena tingen, expandera och universalisera alla upfattningar vi har av tingen. Symbolen är således en abstraktion, en idé, så som här tidigare nämnts. Till detta kommer en mycket stark önskan till frigörelse, dvs att medvetandet med hjälp av symbolerna glider in i den andliga världen och att denna blir uppenbarad för honom. Han anser det viktigast att frigöra sinnet från de vanliga sinnesaktiviteterna. Så kommer här en fas som är av betydelse men som han ej beskriver närmare. Vi kan kalla den "omslaget", emedan häfter hela hans strävan får en annan karaktär. Nu är det ej längre fråga om att söka sig in till något utan att lära sig leva och anpassa sig till detta nya som är realiserat för honom, att arbeta på personlighetens tendenser, så att de kommer i harmoni med de impulser som stammar från den nya dimensionen.

Vi skall återkomma till att beskriva det högre medvetandet ur psykologisk synvinkel, vad som kännetecknar det och relationen mellan det lägre och det högre medvetandet.

MEDI MEGALIS (forts. fr. sid. 9)

Experimentet hade haft ett så överallt förväntan gott förlopp att man beslöt fortsätta nästkommande lördag. Det kanske bör nämnas för undvikande av missförstånd att försöket i sin helhet hade tagit en tid av omkring två timmar trots att mediet i sitt sugererade tillstånd upplevt en tid, omfattande över 12 timmar.

Under den vecka som följde på det första experimentet, satte sig Alruz i förbindelse med kyrkoherden i P., den station där Berg steg av tåget. Do-

centen bad om upplysning, huruvida den byggnad intill vilken roddbåten låg förtöjd, svarade mot mediets beskrivning. (Polisutredningen hade avslöjat att den roddbåt som hittats drivande på sjön, hade lösgjorts från bryggan intill skolan i P.) Svar kom omgående från prästmannen att beskrivningen av skolbyggnaden hade varit fullt korrekt.

Docent Alruz styrktes härav i sin förhoppning att vid ett förnyat experiment med Megalis kunna lösa mysteriet med direktör Bergs försvinnande. Följande lördag gjordes därför ett nytt experiment med Megalis, varvid samma personer var närvarande som vid föregående tillfälle, och Alruz förfarande var detsamma som förut, men denna gång fick mediet göra sin psykiska resa mera summariskt och med längre tidsintervaller. Så kom man då åter fram till den tidpunkt när Berg reste sig upp i båten. För att undvika ett nytt känsloutbrott från Megalis i det kritiska skede som tydligen skulle följa omedelbart därpå, förflyttades mediet fem minuter fram i tiden. Hon var då fortfarande lugn och förklarade att Berg hade återupptagit rodde men nu styrde in mot land. Han hade tydligen ångrat sig i sitt uppsåt med revolvern. När båten når stranden, stiger han i land men förtöjer inte båten, om med avsikt eller omedvetet kan inte avgöras. Helt naturligt driver den ut från land igen. Berg följer en väg uppåt land, där han efter en stund möter en pojke som leder en ko. Han talar några ord med pojken och viker därefter av från vägen och går upp i skogen.

Terrängen är fylld av stenrös och klippor och det är med svårighet mannen tar sig fram. Till slut stannar han i närheten av en klyfta i en berghäll. Han faller på knä, slår upp den lilla boken och läser i den. Mediet ser honom sedan krypande ta sig in mot klippan och förlorar honom ur sikte. Strax därefter ser hon någonting glimma till i dunklet. Hon kan ingenting mer säga och börjar gråta, varför docenten väcker henne. Klockan var då fem minuter över fyra på morgonen dagen efter Bergs försvinnande, dvs i den av mediet upplevda tiden. Denna seans hade varit mycket kort.

Av allt att döma hade man nu nått slutet på det dramatiska händelseförlopp som steg för steg hade rullats upp i detalj inför de gripna seansdeltagarna. Det återstod nu att pröva riktigheten av det resultat som uppnåts.

(Forts. på nästa sida)

Docent Alrutz tog kontakt med myndigheterna i K. och anhöll om förnyad undersökning av terrängen i närheten av P. Han angav därvid i detalj den av Megalis beskrivna vägen från den punkt på järnvägen där Berg vek av in i skogen. Som tidigare nämnts, hade polisen lyckats spåra honom dit men inte längre.

Ganska snart därefter kunde tidningarna meddela att direktör Bergs kropp blivit funnen i skogen inte långt från P. Likbesiktningen gav vid handen att dödsorsaken var en revolverkula genom huvudet. Tidningarna lämnade emellertid inga detaljer om de närmare omständigheterna kring fyndet. Docent Alrutz hade lämnat sina upplysningar med det bestämda förbehållet att ingen publicitet fick förekomma om den roll han själv och hans psykiska experiment spelat i sammanhanget. Det var nämligen docentens avsikt att så småningom ge ut en bok om sina erfarenheter från experimenten med Megalis. Av samma orsak avböjde han också ett synnerligen fördelaktigt anbud från en av landets ledande tidningar avseende publiceringsrätten till hans psykiska rön.

Docent Alrutz fick från myndigheterna i K. utförlig rapport om förloppet av det återupptagna sökandet. Det framgick att man hela tiden strikt hållit sig till hans anvisningar. Man hade spårat upp den pojke som direktör Berg mött på vägen från sjön, och denne bekräftade att han vid ifrågavarande tid mött och även växlat några ord med en man vars utseende stämde med direktör Bergs. Pojken kunde också, trots den långa tid som gått sedan dess, utpeka den ungefärliga platsen för mötet. Det var därefter inte så svårt att lokalisera det ställe där mannen lämnat vägen. Inte långt därifrån i en klippskreva fann man den döda kroppen. Bredvid liket låg en liten fickbibel och en revolver.

Man fann att alla detaljer som lämnats av Megalis stämde med de faktiska förhållandena. En detalj som torde ha ett speciellt intresse, är tidpunkten för det dödande skottet. Enligt Megalis skulle händelsen ha inträffat klockan fem minuter över fyra på morgonen dagen efter försvinnandet. Om vi i minnet återkallar fru Bergs berättelse för syster Ann, finner vi att fru Berg just vid den tiden fick en vision av en glimmande företeelse i det hon spontant utropade: "Nu dog pappa!"

X.

HAR DETTA BARN (forts. fr. sid. 2)
scener från Abeits liv innan han som-

nade och under sömnen. Ibland ropade han i sömnen under rörelse Gulsarins namn.

Hans föräldrar omtalade att Ismail uppträder på ett moget, allvarligt sätt och leker bara litet. Han ger gärna råd, precis som en vuxen kan göra. Hans föräldrar anser att han har en intelligens som är överlägsen deras andra barn i samma ålder.

Ismail bär en duk runt halsen, ett bruk som inte förekommer hos någon annan medlem av hans familj och inte heller hos någon annan person i distriktet. Men Abeit Suzulmus bar en duk runt halsen på ett rätt så karaktéristiskt sätt, tydligen mycket likt vad Ismail gör nu.

Mina iakttagelser var av två slag. Först intervjuade jag så många vittnen som jag kunde beträffande vad Ismail hade sagt och gjort, och sedan jämförde jag deras vittnesmål. Jag intervjuade också medlemmar av Ismails påstådda tidigare familj för att få pojkens uppgifter bekräftade och för att få veta deras iakttagelser rörande Ismail.

Jag hade också utmärkta möjligheter att själv iaktta Ismail.

Det kan sägas att betydelsen av detta fall inte beror av de fakta som Ismail presterat i fråga om Abeit utan av hans igenkännande av folk och platser som har samband med Abeit, och ännu mer av hans ytterligt starka identifiering med Abeit.

Det verkar ovanligt säkert att detta inte är ett fall av bedrägeri. Inte någon gång har familjen sökt publicitet. Tvärtom motstod de under ett och ett halvt års tid pojkens begäran att få bege sig till Abeit Suzulmus' familj, och de har tveksamt samarbetat med mig och med intervjuande tidningsmän som fått kännedom om fallet. Faktum är att det inte kom några rapporter om saken förrän tre år efter pojkens första besök hos Abeits familj.

Mehemet Altinklish var så orolig över att gå miste om sina inkomster, om han inte kunde sköta sin affär medan han gav oss upplysningar, att vi beslöt att ge honom kompensation för den tid han anslog åt oss. Han tillbringade en hel dag tillsammans med oss och erhöll 100 lira (12 dollar — 60 kronor). Även Abeits familj visade tveksamhet med att svara på frågor.

Det tycks ha uppstått en viss motvilja mellan de båda inblandade familjerna, och detta hindrade Ismails far att göra mig sällskap när jag tillsammans med Ismail besökte Abeits hus. En sådan kyla i förhållandet mellan familjerna talar knappast för nå-

got bedrägligt påhitt av dem, såvida vi inte antar att spänningen mellan dem är en del av spelet.

Ismails nuvarande familj är litet orolig för att pojken skall lämna dem för att återvända till sin tidigare familj. Abeits familj, å sin sida, och i synnerhet Gulsarin, vilken ärvde en stor del av Abeits egendom, fruktar att Ismails familj kan göra anspråk av något slag på Abeits egendom.

Frånsett dessa synpunkter om belöning och motiv, anser vi det osannolikt att någon skulle ha hittat på något bedrägeri för att åstadkomma fallet Ismail.

Ismail Altinklish' familj kände säkerligen till mordet i stora drag. De visste också på vilken plats Abeit bodde. En av Ismails farbröder, Mahamut Altinklish, hade arbetat för Abeit Suzulmus några år tidigare och kände utan tvekan till mycket om familjen som inte envar visste om.

Men fastän en del av vad Ismail har uppgett om Abeits liv, var känt inom Ismails familj, har en del personer som utfrågats, påpekat att Ismail också uppgett sådant som inte varit känt av vare sig hans farbror eller av Abeits familj, så som t.ex. de riktiga upplysningarna om Mehemet, glassförsäljaren, och om de penningfordringar som Abeit hade.

Dessutom är det osannolikt att Ismails dramatiska gråt i närvaro av medlemmar av Abeits familj kunde utgöra en del av ett uppträde som satts i scen av pojken och hans familj. Vi kan också betvivla att en pojke på tre eller även sju år kan fås att på låtsas visa sådana känslor som en del vittnen intygar och som jag själv iakttagit.

Ismail inte bara identifierade riktigt flera personer och platser som var förbundna med Abeits liv och död, utan han visade också en omedelbar och stark rörelse av ett slag som stämde med hans identifiering med Abeit.

Dessa drag i hans uppträdande är utan tvekan det som gör det starkaste intrycket. En hel del, men säkert inte alla, av de upplysningar Ismail gett, kan ha hämtats från vad hans familj och särskilt hans farbror kände till om den avlidne. De återstående fakta som Ismail kände till men som hans familj var ovetande om, är det tänkbart att han kunnat få kännedom om genom ESP (utomsinnligt förnimmande).

Men om han kunnat förvärva vetande på det sättet om glassförsäljaren och om Abeits ko, "Gula flickan", varför fick han då inte kännedom om (Forts på sid. 16)

"DET ÄR FÖREMÅL DÄRUTE."

Voskhod I togs ner av ryssarna efter 16 varv runt jorden och 24 timmars färd den 12 oktober 1964, vilket var överraskande tidigt, efter det ryssarna tillkännagett att Voskhod I skulle vara uppe särskilt länge. Efter nedtagningen rapporterade flera tidningar från Moskva — däribland Daily Telegraph den 14 oktober — att de tre astronauterna sagt att de mycket beklagade att de fått gå ned så snart, ty de hade "sett många intressanta saker och ville undersöka dessa närmare".

Vad kan nu astronauterna ha sett — annat än solen, månen, jorden och stjärnorna, välkända iakttagelser för astronauter?

Många flygare har som bekant sett UFO:n — i en del fall har dessa även fotograferats. En X-15-pilot, major Robert White, såg t.ex. den 17 juli 1962 ett "egendomligt föremål" cirka 10 meter från sin maskin. Enligt tidsskriften Time skrek han dramatiskt över radion under färden: "Det är föremål därute. Det är det absolut!"

När astronauten Cooper passerade över Australien för femtonde gången under sin rymdfärd den 15 maj 1963 rapporterade han över sin radio till Cape Canaveral att han just hade sett ett grönt och rött UFO vina förbi i motsatt riktning. Jag*) hörde Coopers ord själv i radion liksom tusentals engelsmän, men sedan Cooper hade landat, blev hans läppar uppenbarligen snabbt förseglade, ty det stod ingenting om detta i tidningarna dagen därpå, och inte ett ord har hörts därom intill den dag som är.

I den tyska tidskriften Die Andere Welt uppger en herr S. R. Oiling, anställd vid Jadapress, att major Keyhoses böcker om flygande tefat**) nu av sovjetiska vetenskapsakademien betecknas som intressant material för studium. Keyhoe har bl.a. samlat ögonvittnesrapporter om UFO:n

från piloter i amerikanska flygvapnet. Skribenten i Die Andere Welt påstår vidare att det i Moskva går ihållande rykten om att Voskhod I upprepade gånger blev förbiflugen av ytterligt snabbgående flygande skivor vilka gjorde en del åverkan på den jordiska farkosten genom sina kraftiga magnetiska fält.

Leonov och Beljajev i Voskhod II rapporterade att de sett "en obemannad satellit" under sin färd men att de "inte kunde identifiera den". I Moskva spekulerades det över om amerikanerna kunde ha sänt upp någon satellit för att fotografera Voskhod II. Men kan de verkligen ha lyckats med den bedriften, som skulle ha ställt dem inför väldiga problem att lösa? Ryssarna släppte i förväg inte ut några data om rymdfärden.

Det uppges att det har varit stor UFO-aktivitet kring Cape Kennedy under den senaste tiden (uppgiften lämnad i februari). Vid två uppskjutningar i januari "samlade sig UFO:n kring raketerna när dessa flög, och i ett fall följde de raketen under hela dess bana". Detta intresse för våra raketer från UFO:nas sida är ingenting nytt. Så tidigt som 1949 publicerade commander Robert McLaughlin vid amerikanska flottan en rapport om att han och andra hade sett flygande skivor i närheten av amerikanska raketer över White Sands projektilbas, och vi vet att alla amerikanska raketbaser och -områden har varit intensivt övervakade sedan dess. (Säkerhetsbestämmelserna kan inte ha varit så stränga på den tiden, eljest skulle commander McLaughlins rapport aldrig ha kunnat publiceras; något liknande skulle säkert inte publiceras nu.)

Major Keyhoe skriver i tidskriften True, januari 1965, att han konfidentiellt från två närvarande vetenskapsmän fått upplysning om att när ge-

minikapseln den 8 april 1964 sändes upp med två man ombord, flög fyra rymdfarkoster av okänt ursprung fram i närheten av den: två flög ovanför kapseln, en under och en efter. Vilka som än fanns inuti dessa egendomliga farkoster, så tycktes de inspektera kapseln ingående. Under ett helt varv följde de kapseln runt jorden för att därefter försvinna ut i det okända.

Denna händelse har hållits hemlig för allmänheten. Varför? frågar Keyhoe och han tillägger att episoden med geminikapseln inte är någon enstaka företeelse. UFO:n har under de senaste tre åren ofta iakttagits i närheten av rakettestområden, satellitbanor och flygfält. Förenta staternas regering är medveten om, skriver Keyhoe, att främmande maskiner av något slag observerar våra operationer i yttre rymden.

För några år sedan var flygvapnets taktik för att tillbakavisa existensen av främmande rymdskepp i vår atmosfär att man förlöjlade dem som rapporterade något. Numer är all personal vid flygvapnet förbjuden att för allmänheten omtala gjorda iakttagelser, såvida vad de sett inte kunnat klart identifieras som något känt föremål.

I sammandrag från Flying Saucer Review, nr 3, 1965.

*) Konsul Creighton.

**) På svenska finns "Flygande tefat — observatörer från världsrymden". Forum, 1955.

Även Gemini 4 mötte en okänd "satellit". "Den har armar åt alla håll!" utropade James Mc Divitt när han fick syn på den. Han lugnades med att det troligen var en gammal amerikansk satellit med antenner som stack ut. Det finns 1391 gamla satelliter och utbrända raketer som kretsar runt jorden, uppges det. Som McDivitt hade solen i ögonen, kunde han inte klart urskilja vad det var, han mötte.

I Expressen den 23 maj fanns en uppgift av särskilt intresse:

En 29-årig kvinna, Juliette Tamburini, har blivit botad från hopplös beninfektion efter två besök i Lourdes, där hon hållit undergörande vattnet på såren. En läkarkommission som undersökt hennes fall, deklarerar att tillfrisknandet är oförklarligt från medicinsk synpunkt. Katolska kyrkan som är mycket återhållsam med att

erkänna mirakel i Lourdes, har med detta fall erkänt det 65:e gudomliga underverket där.

Hjärtan som sammanbundits i gemensam sorg, kommer ej att skiljas åt genom lyckans härlighet. Kärlek som förfinats genom tårar, skall förbli evigt ren och skön.

Mirza Ahmad Sohrab.

Vis Vitae. Ett brev från Frank Hill, daterat 6 juli, meddelar att han sänder till Sverige fem pund (över två kilo) av V.V. Detta kommer emellertid inte att räcka till alla som beställt. Flera får därför bereda sig på att vänta, och ingen kan tills vidare få mer än en portion.

NYA BÖCKER

Taylor, Renee, Hunzafolkets hemlighet. (Natur och Kultur 14: —, inb. 19: —.) Tidigare har på svenska funnits *Ralph Bircher*, Hunza, folket utan sjukdom (Friskisportförlaget) samt även *Are Waerland*, Hålsans utvalda folk (Ny Nords Förlag) som delvis handlar om hunzafolket. Men varken dr. Bircher eller Waerland hade själva besökt det svårillgängliga Hunza uppe i Himalayas berg. Det har däremot Renee Taylor gjort tillsammans med fem amerikanska kamrater: en förläggare och dennes hustru, en regissör-producent, en fotograf, en filosof.

Boken är en fascinerande och stimulerande läsning om ett övervägande vegetariskt levande folk (huvudföda: bröd) med en strålande hälsa och en medellivslängd på 100 år.

Rec. har emellertid också i sin ägo en bok, Hunza, Lost Kingdom of the Himalayas, författad av den amerikanske geologen John Clark (Hutchinson of London, 1957) vilken utan att vara utbildad läkare behandlade 5.684 hunzabor för olika sjukdomar såsom malaria, struma, dysenteri, mask, trakoma (en ögon-sjukdom), variga sår, undernäring m. m.! Miren (kungen) i Hunza säger i Taylors bok att utländska läkare ibland kommer till landet för att studera folkets hälsa och att det då vanligen blott är några få som söker bot för mindre skador och dylikt.

Shyam Sundar Goswami, Hatha-yoga. (Forum, När-Var-Hur-serien, 24: 50.)

Vallberg, V., Aftonrodnad och morgonbrand. (Litteraturförlaget 6: 50.)

HAR DETTA BARN (forts. fr. sid 14)

andra personer på samma sätt? Dessa upplysningar angående ett föregående liv gällde endast omständigheter kring Abeit Suzulmus' liv.

Det förhållandet att vi inte kan tillfredsställas med en förklaring som går ut på bedrägeri eller ESP, leder oss till att allvarligt överväga om den hypotes är riktig enligt vilken Abeit Suzulmus' medvetande levte vidare.

Misslyckandet med andra förklaringar ger en kraftig antydning om att Ismails påståenden och beteende har formats i ett mönster som är karakteristiskt för Abeit Suzulmus' personlighet.

Detta antyder i sin tur att Abeits medvetande på något sätt bidrar till Ismails beteende. Ett sådant inflytande skulle ha kunnat uppstå genom "besatthet" eller en påverkan delvis på Ismail från den diskarnerade intelligensen Abeit, eller förklaringen skulle kunna vara reinkarnation i vilket fall Abeits personlighet och Ismails personlighet får uppfattas som en enda oavbruten personlighet, vilken residerat i två olika fysiska organismer.

I alla händelser utgör fallet Ismail Altinklish ett starkt stöd för tron att personligheten i någon form överlever döden.

Finns det läsare av SÖKAREN som har erinringar av föregående inkarnation eller har barn som pratat om ett tidigare liv eller som känner till något sådant fall? N. O. Jacobson, Skomakaregatan 5, Lund, tel. 0412/422 92, är intresserad av att studera fall av ev. återfödelse.

TEMPLETONS FOTOGRAFI — KANSKE ETT TANKEFOTO?

Av V. Vallberg

Templetons fotografi — SÖKAREN nr 2, 1965 — är mycket intressant men svårtolkat. Vad jag nu kan säga efter en *pendeldiagnos*, gör inte anspråk på att vara något ofelbart vetenskapligt eller avgörande utslag utan endast en subjektiv bedömning enligt de strålningstyper som jag erhåller.

Den första fråga man ställer med avseende på skepnaden över huvudet blir: Är den ritad av någon? Om så är fallet, har det gått till på det sättet att denne haft tillgång till ett foto av flickan och på detta ritat figuren och därefter avfotograferat det behandlade fotot. I så fall skall figuren återge den människans personliga strålningstyp. Hela den vita skepnaden, både kroppen och huvudet, ger utslaget C-B (vilket är detsamma som för flickan). Stålpendingen ger utslag för kvinna. Intelligenen är knappast kännbar, intuitionen mera utpräglad. Om figuren är gjord av människohand, så har den person som gjort den, haft en utomordentlig förmåga att koppla av sitt personliga tänkande och i medveten förställning sätta dit den otydliga figuren.

Av stort intresse är flickan. Hennes *intelligens* ligger omkring 20%, dvs på allra överska gränsen av medelmåttan, en i och för sig synnerligen god intelligens, men *intuitionen*, dvs inlevelse, fantasi, kännande, aning, mediumism, har ett alldeles ovanligt omfång i det att den ligger på samma nivå som t.ex. hos högt begåvade skådespelare! För övrigt är flickans själsliv mycket vidlyftigt utan att vara dåligt eller abnormt, men där har man att vänta ett ödesmättat liv, om hon skulle leva igenom. Hennes typ är C-B. (C är det dramatiska tecknet, B tecknet för matematik, beräkning m.m. — Att flickan får detta utslag, C-B, eller rättare mitt emellan dessa, dvs en kombination av båda, har en ganska invecklad betydelse, såväl *dramatisk* som *beräknande*.) Det finns en förbindelse mellan flickan och bilden. Är bilden en projektion ur hennes eget själsliv? Har hon haft en docka av liknande typ? Brukar hon titta på de fantasibilder varav tidningarna överflödar? Brukar hon själv rita och fantasera bilder? Bilden kan vara en mediumistisk skapelse av hennes egen psykiska förmåga.

Att bilden skulle återge något väsen från en annan planet, tror jag inte. Skepnaden har knappast någon materiell tillvaro.

De värelser som skapat UFO:n och flyger dem måste vara väsen med intelligenssegenskaper som ligger utom vårt livstillstånd, vilket inte behöver betyda att de i alla avseenden äger större förmågor än vi. De kan vara specialbegåvade. Om deras själsegenskaper låge nära våra, kan jag inte tänka mig annat än att de skulle vara angelägna att aningen för deras egen skull eller för vår öppna förbindelse med oss.

Vi har nämnt tre möjliga förklaringar till figuren på kortet: 1) att den är en teckning, 2) att den är en projektion ur flickans själsliv och 3) att den återger en "rymdman". Kan

det tänkas någon ytterligare möjlighet? Det enda skulle då kanske vara att det är en bild av en *naturande* som kommit med på kortet. Den tanken tror jag dock att vi kan utesluta redan på grund av typen.

Till sist överlåter jag åt läsaren att själv göra sitt val, ända till dem som än i dag anse, liksom man gjorde förr i tiden, att de strålningskrafter som återges med pendeln, är endast svarta andars verk. Därpå vill jag svara att naturkrafterna och naturlagarna inte är onda andars verk, eller för att tala med skalden Herman Zetterberg:

*"Det bor ej djävlar uti bergens schakt
och ej i forsarna hur djärvt de välva,
om ej de bo i bröstet av oss själva."*

*) Enligt den gradering som V.V. använder i sina skrifter.

Varmt tack för alla vänliga brev som jag mottagit!

SM

MEDARBETARE I DETTA NUMMER

Hamendra Nath Banerjee är professor i filosofi vid Rajasthans universitet i Jaipur, Indien, och redaktör för *Parapsychology, The Indian Journal of Parapsychological Research*.

Harry Edwards är välkänd helare i England, ledare för *National Federation of Spiritual Healers* samt författare till flera böcker om healing. Han får varje vecka 9.000—10.000 brev från sjuka människor runtom i världen, vilka utber sig förmånen av fjärrbot. Edwards själv tar inte befattning med alla breven; hans medhjälpare besvarar många av dem. "Fjärrbot är inte något tidsödande arbete", understryker han. "Somliga föreställer sig att det fordras långa perioder av koncentration. Men det är inte nödvändigt. Allt som en helare behöver göra, är att ge de upplysningar han fått, vidare till sina 'ledare'. De utför arbetet." — På frågan hur en person blir helare, svarar Edwards att helaren vanligen har en inre önskan att hjälpa. Detta är förutsättningen. Om en person har denna önskan, är det mycket sannolikt att han verkligen har healingkraften. ("Healing" uttalas *hiling*.)

Bo Johnson är född 1932 och fil. kand. med psykologi 1955 och med. lic. 1965. Han är intresserad av ett vetenskapligt närmande till parapsykologiska fenomen och religiösa upplevelser, och han tror att det därunder finns märkliga upptäckter att göra för forskningen.

Hans Mändl är jur. dr. och redaktör för tidskriften *Antropos*, som ges ut av Antroposofiska Sällskapet i Sverige, Rådmansgatan 14, Stockholm Ö.

LÄS!

i Spiritualisten nr 3—4, 1965: *Experiment med månstenen* av Ivan Troëng.

EKONOMISKA MEDARBETARE

Anna Eriksson, Karlstad, 5:—, Harald Schubert, Stockholm, 55:—, Erik Asplund, Uddebo, 5:—, Allan Karlsson, Torestorp, 5:—, Björn Sjölund, Solna, 25:—, Anonym 25:—, Sven Kärrefors, Avesta, 4:50, Hampus Karlsson, Stigtomta, 5:—, Inge Gustavsson, Lilla Edet, 30:—, Anonym 5:—, Herbert Ekfelt, Sandviken, 5:—, Knut Westman, Skövde, 5:—, Karl-Erik Christiansson, Göteborg, 5:—, Nanny Wendt, Perstorp, 310:—, Klas Andersson, Borås, 4:50, Axel Gustavsson, Stålldalen, 5:—, Summa kronor 504:—.

Ett hjärtligt tack till alla för mycket värdefullt ekonomiskt stöd!

SM